

Kršňuv zpravodaj

Časopis Kršnova dvora pro přátele a oddané Kršny XI - XII /1996 ročník VI

„Uctívám Góvindu, prvotního Pána, který nádherně hraje na flétnu, Jeho oči jsou jako okvětní lístky rozkvétajícího lotosu, na hlavě má paví pero, Jeho tělesná krása je umocněna barvou modrého mraku a Jeho nepřekonatelný půvab okouzluje milióny Amorů.“

Brahma-sanhitá 5.30

Neosobní
filozofie je
nejvyšší iluze

Prasádam -
sváteční
cukroví

Vaše pokyny
z úst malé
dívky

Vaše dopisy...

... měla jsem vysoké horečky. Když jsem tak ležela zakuklená a nemocná, maminka si ke mně sedla a zapla televizi. Říkala jsem jí, ať to vypne a najednou jsem se zarazila, protože se z TV ozývalo Haré Kršna. Moc mě potěšilo, že je v TV také něco, na co se chci podívat. To byla ale všechno náhoda, že jsem viděla pořad z Kršnova dvora, protože já se jinak na televizi nedívám. Mandalo, vyřídte prosím všem, kdo dovolili natáčet na Kršnově dvoře, mé poděkování.

Věznice

... děkuji Vám za zasloupanou literaturu. Moc mi pomáhá a pomáhá mi i mnohé osvětlit. Zároveň mne i inspiruje. Chtěl bych Vám rovněž oznámit, že jsem na podkladě argumentů předložených Kršnou (Bohem) a po vlastní úvaze přestal jíst maso. Je to zde problém, jelikož nemám možnost ovlivnit skladbu stravy, ale musím přiznat, že i tak se to dá realizovat.

Padajátra

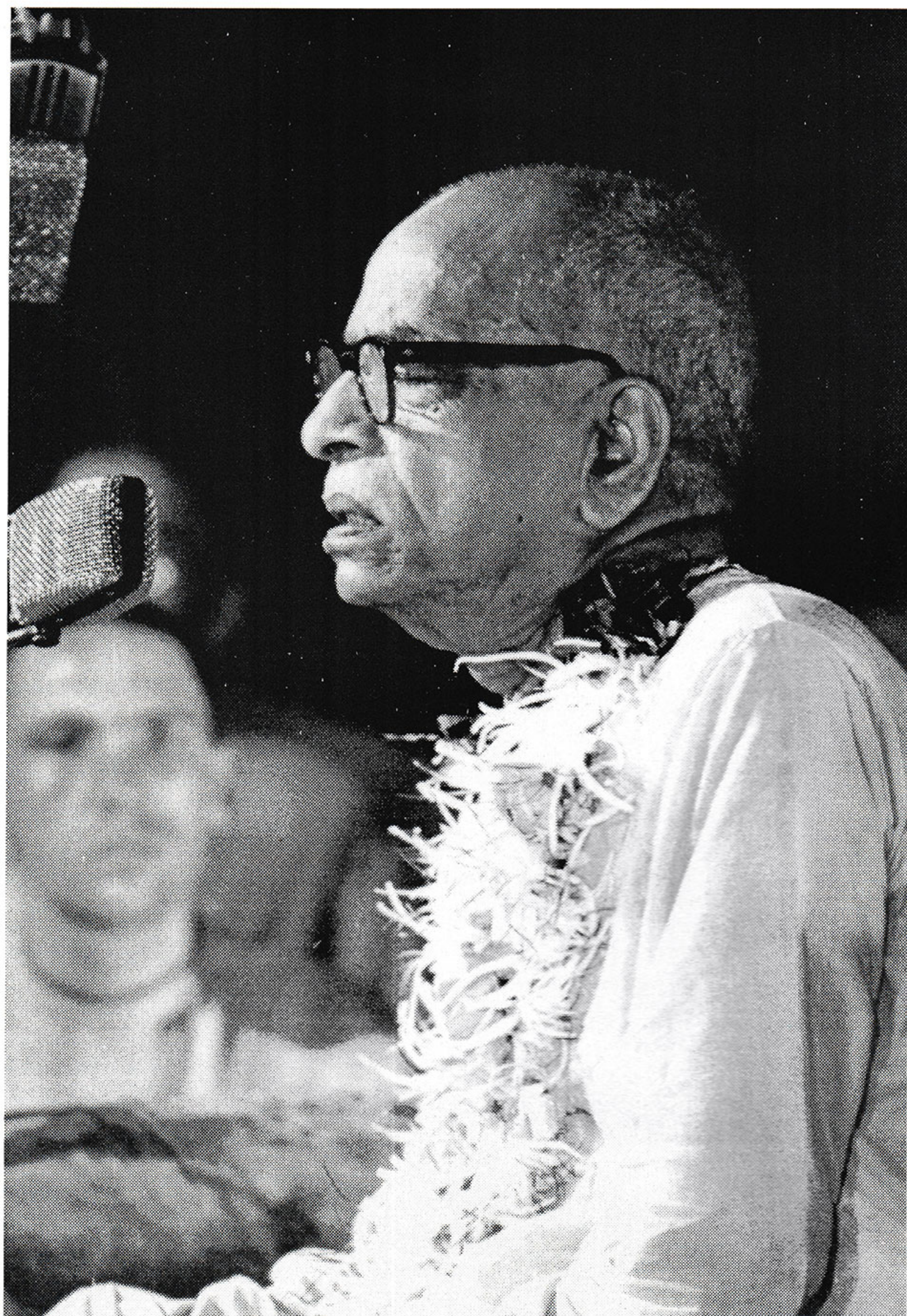
... posílám Ti pár fotografií z mého setkání s padajátrou. Můžeš je dát oddaným, kteří se padajátry zúčastnili, a všechny je ode mne pozdravuj. Mám na tento den v Čáslavi milou vzpomínku. Dokonce se mi dostalo toho štěstí, že jsem se mohl zúčastnit na harinámu na náměstí. To kdyby se dozvěděla manželka, tak by z toho asi omdlela, a pak bych si šel asi pakovat kufry.

Džanmáštamí

... chtěla bych vám všem poděkovat za krásný program. Moc se mi líbil. Divadlo s dětmi mi připomnělo kazetu „Úžasný Kršna“, kterou jsem si od vás koupila. Bylo to moc hezké. I to druhé divadlo, které bylo příliš pravdivé, se mi moc líbilo.

... chtěl bych poděkovat všem, kdo připravovali Džanmáštamí a 100. výročí narození Swamiho Prabhupády. Byl jsem už popáté na tyto velké svátky u vás. Tentokrát byly opravdu pěkné. V divadle děti z Gurukuly, kde se vedou děti ke Kršnovi, se rozvádí talent divadelní. Vtipné aranžmá a ty hezké kostýmy - no skvělé. Další příjemný šok byl při vystoupení skupiny Džapa. Děkuji všem, kdo se podíleli na přípravě tak skvělých hostin. Myslím si, že chutnější jídla by člověk těžko pohledal a ještě navíc duchovní. Ukončil bych dopis tím, že já děkuji Turijovi Prabhu za to, že Kršnův dvůr existuje, a za to, že tak krásně vzpomněl na Šrílu Prabhupádu tím, že kdyby Prabhupáda neodjel do Ameriky a nezaložil Haré Kršna hnutí, asi by jsme se nikdy nesešli na Kršnově dvoře.

2 Kršnův zpravodaj Listopad -

Kršnův zpravodaj

vydává pro všechny členy a přátele ekologické farmy Kršnův dvůr

**zásilková služba
Kršnův dvůr
257 28 Chotýšany**

Redaktor: Mandala-kara dás

Spolupracovali: Tattva-darší dás,
Parama-najaka dás, bhaktin Iveta
bhakta Honza, bhaktin Lenka

Grafická úprava: DTP Lotos

Vychází každý druhý měsíc
Roční předplatné je 108 Kč

Obsah:

- 3 Rozvoj Kršnova dvora
rozhovor s Bhaktivaibhavou Swamim
- 5 Neosobní filozofie je nejvyšší iluze
rozhovor se Šrílou Prabhupádou
- 6 Šrínivás Áčárja
část třetí
- 10 Sváteční cukroví
- 12 Origins Magazine
pokračování
- 15 Vaše pokyny z úst malé dívky
dopis Indradjumny Swamiho

Předplatné na Kršnův zpravodaj pro rok 1997 je 108,- Kč. Tuto částku můžete zaplatit přiloženou poštovní poukázkou typu C nebo si tuto částku nechat připočíst k případné objednávce na dobírku u Zásilkové služby Kršnův dvůr.

Mandala-kara dás

Vážení čtenáři

Přicházíme s posledním číslem Zpravodaje roku 1996 opožděně, ale doufáme, že i přesto v něm najdete další inspiraci. Chtěli bychom se vám omluvit za nepravidelnost, která Zpravodaj v tomto roce provázela. Zčásti ji způsobilo dvojí stěhování počítačů a pracovní vytíženost DTP Lotos, zčásti moje dlouhodobá nemoc, jež mi nedovolila pracovat na Zpravodaji jako obvykle, a zčásti služební zaneprázdněnost všech ostatních oddaných, kteří se na Zpravodaji podílejí. Doufáme, že nás zdraví ani technika již nebudou zrazovat, a že v příštím roce dostanete Zpravodaj pravidelně a včas. Toto číslo by k vám mělo přijít do konce ledna a první číslo roku 1997 koncem února. Další čísla pak vždy na přelomu obou měsíců, ve kterých Zpravodaj vychází.

Mnohokrát vám děkujeme za všechny dopisy, které jste nám poslali, i za všechny dárky a přání. I my vám přejeme do nového roku všechno nejlepší v duchovním i osobním životě. Snad budou i stránky Kršnova zpravodaje přínosem a naplní jedno z přání Šríly Prabhupády - vydávat a rozšiřovat publikace a materiály, založené na vaišnavské filozofii Šrímad-Bhágavatamu a Bhagavad-gíty. Tato písmena oproti ostatním védským písmům vyzdvihují pouze čistou bhakti - oddanou službu - a proto dokážou člověka nasměrovat k tomuto nejvyššímu životnímu cíli.

Věříme, že všechny uveřejněné články, rozhovory a příspěvky se drží této linie, a jsou pro nás i pro vás v tomto smyslu přínosem, neboť v dnešní době jsme tak obklopeni materialistickými vlivy, že každá taková kniha nebo i jen článek v časopise je jako duchovní oáza. V příštím roce pro vás máme připravené dokončení čtyřdílného seriálu o Šrínivásovi Áčárjovi, sedmidílného semináře o časopisu Origins, také bychom chtěli psát o přibězích, které se vážou k různým svatým místům v Indii (například Vrndávanu), uveřejnit rozhovory Šríly Prabhupády, články pokročilých oddaných apod. Budeme také rádi, podělíte-li se s námi o své realizace, návrhy a připomínky. Samozřejmě vám také zodpovíme jakékoliv otázky, které nám napíšete, a oceníme i sebemenší příspěvek na tisk nebo distribuci.

Těšíme se na vaši návštěvu na Kršnově dvoře či v jiném středisku Haré Kršna hnutí a máme pro vás i jeden tip: chystáte-li se někam na dovolenou do zahraničí, můžeme vám zjistit, jestli oddaní nemají poblíž nějakou restauraci nebo chrám. Každá země je trochu jiná a proč si nerozšířit obzory a nepodívat se jak vypadá hnutí třeba v Itálii, Anglii, Polsku nebo Maďarsku? Takže - hodně štěstí a duchovních zážitků.

Za všechny oddané z Kršnova zpravodaje přeje

Tattva-darší dás

Začátkem prosince navštívil naši farmu Bhaktivaibhava Swami, jeden ze dvou zástupců GBC, kteří mají na starost Českou republiku a okolní země. Oddaní na Kršnově dvoře od něj mohli slyšet několik zajímavých přednášek ze Šrímad-Bhágavatamu a šel s námi i zpívat Haré Kršna mantru do Benešova. Na jednom setkání odpovídal na dotazy oddaných z Kršnova dvora, kteří se ho ptali, jak si představuje další rozvoj farem v ISKCONu. Beseda se pro velký zájem protáhla přes dvě hodiny, a proto jsme se rozhodli některé zajímavé odpovědi uveřejnit.

Rozvoj farmy Kršnův dvůr

Bhaktivaibhava Swami

Čas od času k nám přicházejí lidé, kteří dodržují čtyři usměrňující zásady, ale nedžapují šestnáct kol na růženci nebo nejsou schopni následovat celý chrámový program. Mohou u nás zůstat?

Pokud člověk pravidelně nedžapuje šestnáct kol, bude pro něj velice obtížné dodržovat zásady. Zeptejte se oddaných z jiných iskconských komunit, jaké mají zkušenosti a jestli každý, kdo chce žít na pozemcích farmy, musí dodržovat chrámový program a šestnáct kol.

Je to dost zásadní otázka a musíme s ní zacházet opatrně. Nerad bych na ní dával nějakou chybnou odpověď. Ze všeho nejdříve musíme zajistit, aby tento standard dodržovali všichni oddaní, kteří zde žijí.

Může se stát, že se začnou rozvíjet větší projekty, které budou vyžadovat mnoho odborné práce. Pak bude asi nutné, aby na nich pracovali i jiní lidé a patrně jim za to bude nutné i zaplatit. Ale je otázkou, zdali mohou bydlet na farmě anebo sem budou jen docházet do zaměstnání. Jestliže bude v komunitě žít část lidí, kteří se nikdy neobjeví na chrámových programech, může to působit negativně na celou komunitu.

Budou-li se však věci opravdu rozvíjet a růst, možná to bude přijatelné. Před-

stavte si - každé oddělení má vedoucího, který se stará o svoje dělníky. Oni na programy do chrámu chodit nemusí, ale on samozřejmě ano. Bude se o ně starat a kultivovat je. Kdyby jen pracovali a nikdo by se jim nevěnoval, bylo by pro ně asi velice obtížné zachovat si svůj statut a zůstat zde déle. Vedoucí projektu bude mít po snídani schůzku se všemi lidmi ze svého projektu, rozdělí pracovní úkoly, trochu jim řekne o filozofii, povzbudí je atd. Za takových podmínek by to bylo možné. Ale týká se to lidí, kteří jsou pro komunitu přínosem - například řemeslníci apod. Pokud nebudou chodit na programy a přitom nebudou nic umět ani téměř nic dělat, pak jejich přítomnost jen naruší celou atmosféru. Souhlasíte s tím?

Šríla Prabhupáda často říkal, že by v chrámu měla být vaikuňská atmosféra. Můžete to vysvětlit?

Znamená to, že by nikdo neměl cítit úzkost. V chrámu by měl být dobrý vedoucí a velice intenzivní duchovní atmosféra. Z toho důvodu máme chrámovou místnost a Božstva - to jsou velice důležité věci k vytvoření vaikuňské atmosféry.

Kršna je středem celé komunity. Zde máte všechno - Božstva Gaura-Nitáie,

pěknou chrámovou místnost, Šrílu Prabhupádu. Pořádáte Góvardhana-púdžu, festivaly na Gaura-púrnimu, všechno tu máte. Když všichni džapují velice pečlivě svoje kola a každý den naslouchají o Kršnovi - to je vaikunthská atmosféra.

Jak by se mělo zacházet s lidmi, kteří chtějí zůstat v chrámu? Je nutné, aby každý musel jít na nějakou dobu rozdávat knihy?

Každý by měl projít základním výcvikem, který obvykle trvá tři měsíce. Říká se tomu bhakta nebo bhaktin program, kde by se měl naučit základy

vědomí Kršny: filozofii, dodržování čistoty, sádhany atd. Po třech měsících by měl být začleněn do nějaké služby a pak to závisí na něm. Někdo může sám chtít začít dělat nějakou službu, a jestliže neví, můžete mu něco navrhnout.

Ale výcvik jako takový - to je velké téma. Někteří oddaní v zahraničí se snaží vypracovat koncept jeden a půl ročního kurzu, protože je nám jasné, že za tři měsíce se člověk nemůže naučit mnoho. Je to jako vtip. V jakémkoliv zaměstnání se člověk učí alespoň tři roky a pak se dá říci, že je kvalifikovaný na určitou práci. Učí se teorii a zároveň praxi.

Oddaný by tedy měl znát základy: co je to Hnutí, co je vědomí Kršny. Během tří měsíců se to všechno nemůže naučit - to není možné. Proto se snažíme rozpracovat delší učební program.

Je velice důležité rozpoznat zručnost a schopnost jednotlivých lidí. Najdete lidi intelektuálně zaměřené, kteří by normálně šli na vysokou školu, jednodušší lidi, kteří chtějí jen pracovat a vydělávat peníze, umělce, kteří by jinak šli na uměleckou školu - tolik různých osobností s různými touhami, s různými schopnostmi a inteligencí. Nemůžete intelektuálního člověka neustále posílat do kuchyně umývat nádoby. Musíte rozpoznat různé individuality a zaměstnat je podle jejich povahy a schopností, aby dále podporovali a rozvíjeli tento farmářský projekt. Do jisté míry to tady už

děláte. Například ti, co mají nějaké vyšší vzdělání, pomáhají v gurukule. Také mohou dělat bhakta program, mohou učit ostatní oddané, vést je. Každé oddělení může mít svoje učební středisko, pořádat kurzy, semináře. To by bylo velice pěkné. Pak nebude pro nově příchozí obtížné se rozhodnout, co budou dělat, protože uvidí mnoho různých oddělení. Během bhakta programu by každý nový příchozí měl možnost ochutnat trochu ode všeho - týden si může zkusit práci na poli, druhý týden může pomáhat pudžárím, další týden může pomáhat v gurukule, další týden může dělat nějaké praktické práce - keramiku, spřádat vlnu. To je součást výcviku. Všechno si vyzkouší, a když se pro něco rozhodne, podrobí se plnému výcviku a bude z něj expert.

Tak by to mělo vypadat, ale je to možné pouze tehdy, když na sebe současní oddaní vezmou více zodpovědnosti a stanou se sami odborníky v daném oboru. Protože jinak se budeme muset učit od jiných. Sehnat si literaturu a jít do nějaké odborné školy nebo kurzu. Lepší by samozřejmě bylo, kdyby se někteří experti přidali k nám a stali se z nich oddaní, protože potom mohou zaměstnat svoje umění v Kršnově službě. To by bylo výborné. Dokážete si představit, že bychom pořádali během týdne několik odborných seminářů?

Pak tu jsou vaišjové, kteří se věnují zemědělství a obchodu pro Kršnu. Pak transcendentální šúdrové, kteří dělají hrnce, spřádají vlnu. Šúdra je spokojený, když vidí okamžitý výsledek. Udělal další hrníček, udělal nový a ještě jeden, pak vidí okamžitě ovoce své práce a je spokojený. Potom potřebujeme organizátory. Jakákoliv práce musí být organizovaná. Musíme organizovat dělníky, výrobky dáme vaišjům, kteří s nimi obchodují. Takto se postupně může rozvíjet varnášrama dharma. Bráhmani vytvoří v komunitě vaikunthskou atmosféru. Všem dají duchovní rozměr - všechno spojí se službou Kršnovi.

Měli byste si sednout, diskutovat o těchto tématech a snažit se je v jednoduché formě aplikovat - krok po kroku. Někdo by měl sledovat, jak se vyvíjejí jiné iskconské projekty, protože se můžeme hodně naučit ze zkušeností druhých.

Manželské páry - grhasthové, to je

další problematika. Ty zajímá stavění domů, škola apod. Mohou mít svoji vlastní zahradu a zahradničit. Postupně se z toho stane vesnice a budete potřebovat starostu (*směje se*). Musíte pokračovat a všechno se bude rozvíjet. A jednoho dne budete mít celou vesnici oddaných Kršny - ideální model společnosti. Lidi to budou chtít vidět a budou sem přijíždět turistické autobusy. V některých částech světa už to tak je.

Šríla Prabhupáda chtěl co nej-jednodušší život. Často diskutujeme do jaké míry můžeme být soběstační. Existuje v tomto ohledu nějaká hranice?

Farmy by měly být soběstačné co nejvíce a soběstačnost by se měla vyvíjet přirozeným způsobem. Jako například ty hliněné domky by byly velice pěkné. Žijeme v podmínkách, které nás přimějí přidat některé moderní věci. Soběstačnost totiž neznamená, že budeme žít jako v době kamenné.

Je však nepraktické záviset na něčem nepřirozeném. Můžeme tyto věci používat, ale může se nám vymstít, budeme-li na nich záviset. Například traktory - snažíme se jim vyhýbat, ale někdy je používáme. Nemělo by to však znamenat, že bez traktorů končí zemědělství. Musíme mít soběstačný nezávislý základ.

Je možné mít obojí jako například v Májápuru. Projdete moderní částí projektu, kde jsou světla, elektřina, auta, komunikace a pak zajdete do druhé části, do gurukulského projektu, kde se snaží zachovat všechno co nejpřirozenější. Vaše farma může vypadat stejně. Jedna část může být důsledně soběstačná. Můžete svítit ghíovými a olejovými lampičkami, které vytvoří příjemnou atmosféru. Představte si, že na zdi visí olejové lampičky a ráno je nějaká matadží rozsvěcí - trvá to půl hodiny a je to její služba jako v nějakém jihoindickém chrámu. Je to také zdravé pro oči, protože oheň je energie Slunce a oči závisí na Slunci. Druhá část může být trochu modernější, kde můžete hostům ukázat diaprojekci atd.

Opravdoví bráhmani a skuteční brahmačaríni budou žít v té soběstačné části odříkavým způsobem. Budou to naši ršiové, kteří nosí jen dřevěné boty s tím špalíkem, na krku mají velké dřevěné korále a v létě chodí jen v nešitých šatech - mají jen dhótí a čady, na jejichž zhotovení není třeba strojů a jehel. Budou tam naši astrologové a specialisté na obřady. Každé ráno budou provádět svoje oběti a pronášet védské mantry. Jejich „svááhá“ bude budit grhasthy (*směje se*).

To všechno je farmářský projekt. Buďte závislí na přírodě, žijte velice jednoduše, ale držte se vysokých duchovních konceptů.

Neosobní filozofie je nejvyšší iluze

Rozhovor se Šrílou Prabhupádou z 13. září 1975 z Vrndávanu

Oddaný se stylizuje do role impersonalisty

Šríla Prabhupáda: Kršna je plně vědomý stejně jako všechny živé bytosti. Živé bytosti si jsou vědomy jen samy sebe - jejich vědomí nesaá dále, ale Kršnovo vědomí dosahuje všude. Tím se od sebe liší.

Oddaný: Májávádí, impersonalisté, říkají, že když se osvobodíme, budeme také pronikat všude. Splyneme s Brahmanem a ztratíme svou individualitu.

Šríla Prabhupáda: To znamená, že všechno zapomenete. Ztratíte i tu trošku vědomí, kterou máte.

Oddaný: Ale to, co zapomeneme, je stejně jen iluze.

Šríla Prabhupáda: Jestliže to je osvobození, pak dovol, ať tě teď hned zabijí. Všechno zapomeš, dosáhneš osvobození. (*Směje se*) (*Z povzdálí je slyšet zpěv*) To je osvobození - „Ó můj Pane Kršno. Kdy se oddám Tvým lotosovým nohám?“ To je osvobození. Tak jako dítě se plně odevzdá do ochrany svých rodičů. Je osvobozené - nemá starosti a je si jisté. Má plnou důvěru: „Moji rodiče jsou zde a vše, co dělají, je pro mě dobré. Nikdo mi nemůže ublížit.“

Oddaný: Impersonalisté říkají, že osvobození nás zbaví všeho trápení.

Šríla Prabhupáda: Ano. Jestliže stále cítíš nějaký strach, kde je tvé osvobození?

Oddaný: Říkají, že toho můžeme dosáhnout, když se sjednotíme s Nejvyšším.

Šríla Prabhupáda: Kršna je nejvyšší vědomí. Jestliže ztratíš své vědomí, jak se s Ním můžeš sjednotit?

Oddaný: Ono to není tak, že bychom ztratili své vědomí - spíše, že splyneme s Nejvyšším Vědomím.

Šríla Prabhupáda: To znamená, že se chceš stát Bohem. Proč se ale teď od Boha lišíš?

Oddaný: To je moje lila (zábava).

Šríla Prabhupáda: Ale jestliže je to tvá lila, tak proč musíš provádět tolik odříkání, abys získal osvobození?

Oddaný: Je to takto: Nejvyšší vědomí je netělesné a my jsme právě teď uvězněni v těle. Když dosáhneme Nejvyššího vědomí, budeme také netělesní.

Šríla Prabhupáda: Ale jak to, že

jsi teď tělesný, když jsi Nejvyšší? Co zapříčinilo, že jsi tělesný? Nelíbí se ti být v těle - tělo ti přináší tolik utrpení - a proto chceš být osvobozený. Ten, kdo zapříčinil, že jsi v těle, je

Nejvyšší. Ty nejsi Nejvyšší.

Oddaný: Uvedl jsem se do iluze, abych mohl vychutnat osvobození.

Šríla Prabhupáda: Proč by se měl rozumný člověk uvádět do pozice, kde bude neustále nakopáván hmotnou energií - zrození, nemoc, stáří, smrt? Co je to za potěšení?

Oddaný: Jak by bylo možné vychutnat osvobození bez bolesti?

Šríla Prabhupáda: Tak mi dovol tě kopnout a pak můžeš vychutnávat pocit štěstí, až přestanu.

Oddaný: Je to myšleno tak, že po prožití utrpení v tomto světě bude osvobození velice sladké.

Šríla Prabhupáda: Ale proč trpět? Jestliže jsi Nejvyšší, proč prožívat utrpení? Co je to za nesmysl - „Utrpení je moje lila?“

Oddaný: Utrpení je pouze pro ty, kteří nechápou, že jsou Nejvyšší. To jsou ti, kteří trpí. Já netrpím.

Šríla Prabhupáda: Pak jsi ale stejný jako psi a vepři na ulicích. Nechápu, že je to utrpení. Ale my to chápat můžeme. Májávádí jsou darebáci, hloupí mezci, kteří nechápou, co je utrpení a co je štěstí. Kršna říká: „Hlupáci a darebáci neví, že jsem

Nejvyšší.“ Po mnoha životech utrpení a tla-
chání spousty ne-
smyslů se člověk,
který má sku-
tečné poznání,
oddá Kršnovi.

Oddaný: Takže filozofie májávádínů je nejvyšší iluze.

Šríla Prabhupáda:

Ano. „Ten, kdo následuje filozofii májávádínů, je ztracen.“

Je nad ním

prokletí. Bude pohlcen touto falešnou filozofií a nikdy nebude schopen přijmout skutečnou filozofii. Májávádíni jsou darebáci. Proto musí neustále zůstat v nevědomosti a myslet si, že jsou Bozi. Otevřeně prohlašují: „Proč si myslíš, že jsi hříšník? Ty jsi Bůh.“

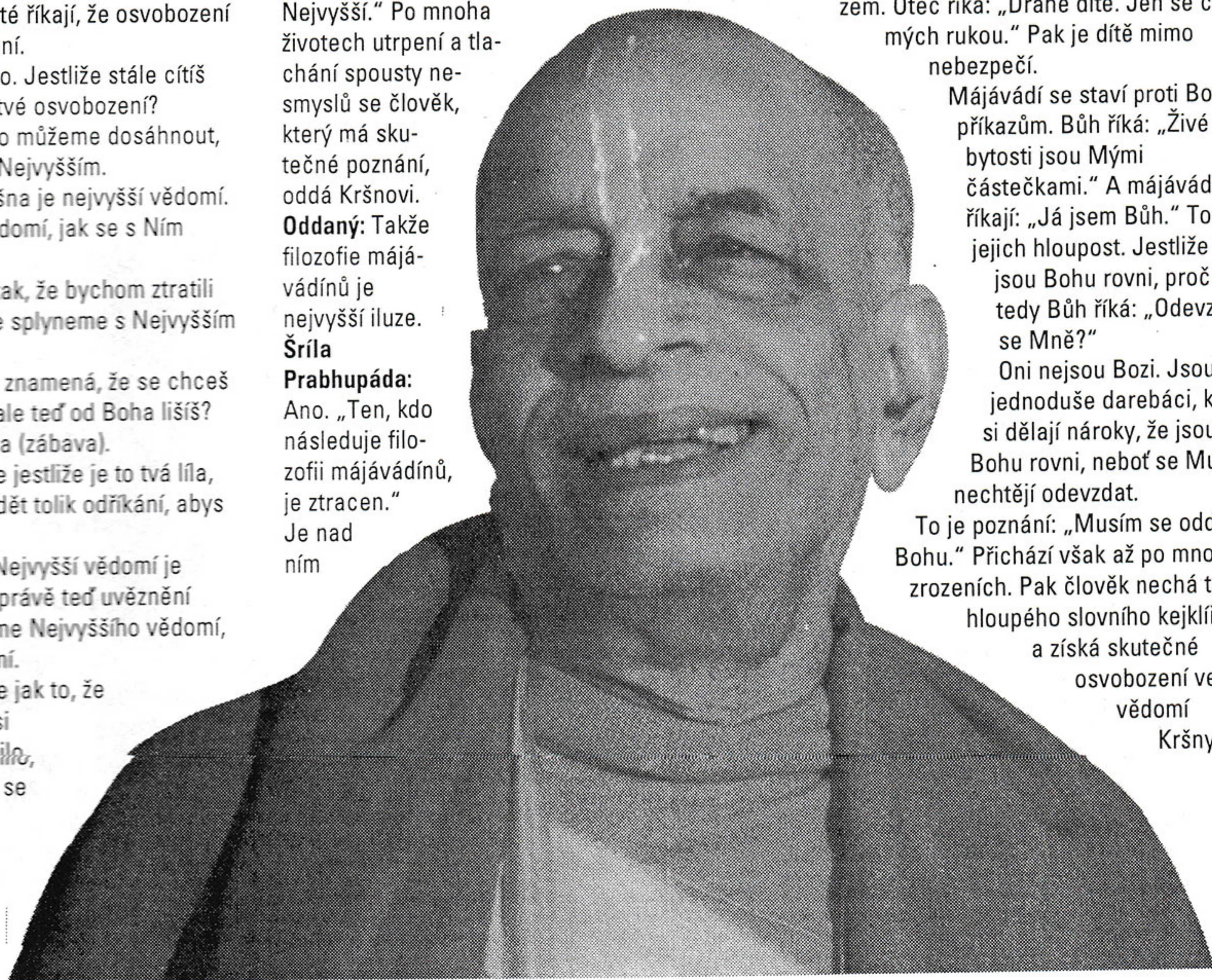
Oddaný: Křesťané mají svůj koncept hříchu. Když májávádíni přišli do Ameriky, říkali křesťanům: „Zapomeňte na ty svoje myšlenky o hříchu. Vše, co děláte, je v pořádku, protože jste Bozi.“

Šríla Prabhupáda: Křesťanští kněží neměli rádi filozofii májávádínů. Májávádíni jsou ještě větší ateisté než buddhisté. Buddhisté nepřijímají autoritu Véd, a proto jsou označováni za ateisty. Ale májávádíni jsou takoví darebáci, že přijímají Vědy a přitom učí ateismus. Proto jsou nebezpečnější než buddhisté. Buddhisté jsou sice ateističtí, ale uctívají Buddhu, který je inkarnací Kršny. Jednou budou také osvobozeni. Májávádíni však nebudou osvobozeni nikdy. Kršna nás ujišťuje v Bhagavad-gítě (18.66): „Odevzdej se jen Mně a Já tě ochráním před vším nebezpečím.“ My přijímáme Kršnu. To je vše. Naše metoda je velmi jednoduchá. Dítě se pokouší chodit, ale nedokáže to a padá na zem. Otec říká: „Drahé dítě. Jen se chyt mých rukou.“ Pak je dítě mimo nebezpečí.

Májávádí se staví proti Božím příkazům. Bůh říká: „Živé bytosti jsou Mými částicemi.“ A májávádíni říkají: „Já jsem Bůh.“ To je jejich hloupost. Jestliže jsou Bohu rovni, proč tedy Bůh říká: „Odevzdej se Mně?“

Oni nejsou Bozi. Jsou to jednoduše darebáci, kteří si dělají nároky, že jsou Bohu rovni, neboť se Mu nechtějí odevzdat.

To je poznání: „Musím se oddat Bohu.“ Přichází však až po mnoha zrozeních. Pak člověk nechá toho hloupého slovního kejklířství a získá skutečné osvobození ve vědomí Kršny.

Šrínivás Áčárja

ČÁST TŘETÍ

Satjarádž dás

Ilustrovala Rasa-prijá déví dásí

Mise začíná

Šrí Džíva zavolal před shromážděním vaišnavů Naróttama Dáse: „Ode dneška se budeš jmenovat Naróttam Dás Thákur Mahášaja.“ Potom zavolal Šríniváse: „Ty budeš Šrínivás Áčárja,“ a nakonec Duhkhí Kršnadáse: „Protože jsi přinesl takovou radost (ánandu) Rádhárání (která se také jmenuje Šjámá), budeš se od nynějška jmenovat Šjámánanda.“ Potom jim Džíva vysvětlil jejich poslání v Bengálsku, Orisse a dalších provinciích Indie.

Šrínivás, Naróttam a Šjámánanda nechtěli opustit Vrndávan, ale uvědomovali si důležitost jejich mise. Odešli za svými zasvěcujícími duchovními učiteli,

kteří jim požehnali a dodali jim potřebnou odvahu a nadšení pro splnění jejich úkolu.

Šrí Džíva začal s přípravami na dlouhou a obtížnou cestu. Tito tři oddaní byli jeho nejlepšími žáky, a proto byl ochoten v jejich zájmu učinit vše, co bylo v jeho silách. Bohatého kupce z Mathury, který byl také jeho žákem, požádal o vůz, čtyři silné voly a deset ozbrojených strážců. Originální rukopisy Rúpy, Sanátany, Gópála Bhatta, Raghunátha Dáse, Džívy a ostatních uložili do velké dřevěné truhly, která byla okovaná a zabalená do navoskovaného plátna. Džíva také zajistil zvláštní povolení od džaipurského krále, které budou jeho tři žáci muset ukázat při cestě do východní Indie. Šrínivás, Narót-

tam a Šjámánanda se po všech přípravách vydali na cestu z Vrndávanu.

Cesta do Bengálska

Na začátku cesty je Šrí Džíva a někteří další oddaní stále doprovázeli, protože pro ně bylo příliš těžké se s nimi rozloučit. Před Agrou se však rozdělili a karavana se vydala vstříc naplnění svého úkolu.

Po mnoha měsících cesty dorazili do malé vesnice jménem Gópálpur na hranicích bengálského království Vana Višnupuru. Když té noci uléhali ke spánku, byli si téměř jistí, že jejich úkol bude splněn.

Král však stál nedaleko a jejich rozhovor ho zaujal.

Následujícího dne se Vjasáčárja znovu pokoušel vysvětlovat esoterické části Bhágavatamu popisující Kršnovu rása-lílu.

Šrínivás ho uctivě, ale důrazně přerušil otázkou: „Pane, jak můžete mluvit o tak důvěrných námětech bez odkazů na Šrídharma Svámího? Je zřejmé, že jeho komentáře vůbec neznáte.“

Vjasáčárja se rozzuřil. Nesnášel, když ho někdo vyzýval před jeho publikem, které znalo jen jeho podání Šrímad-Bhágavatamu.

Než kdokoliv stačil říci něco dalšího, se však ozval král a začal Šríniváse obhajovat: „Jak je možné, že tento bráhman nesouhlasí s tvými výklady? Jsou snad tvé komentáře chybné?“

„Kdo může vysvětlit text lépe než já?“ ohradil se arogantní Vjasáčárja. „Tento cizinec je zde nováčkem, a přesto si mě dovoluje zpochybňovat v přítomnosti Vaší Výsosti.“

Pak se obrátil na Šríniváse: „Když jsi takovou autoritou na Bhágavatam, proč si nesesedneš a nevysvětlíš verše lépe?“

Šrínivás se chopil nabídnuté příležitosti a začal recitovat verše Bhágavatamu a komentoval je s očividným zápalem a autoritou. Jeho vysvětlení vyhovovala linii existujících vaišnavských komentářů, a přesto měla svoji vlastní unikátnost. Nikdy před tím nikdo neslyšel tak mistrovské vysvětlení bhágavatské filozofie.

Král mu pokynul, aby pokračoval, a Šrínivás mluvil několik hodin. Když skončil, celý sál mu začal aplaudovat v nadšené extázi, neboť Šrínivásova láska k Bohu byla tak nakažlivá, že se přenesla i na obecenstvo. Vjasáčárja nevěřil svým uším. Byl poražený, ale šťastný.

Král Vírhamvír byl dojatý. „Nikdy nikdo nepřišel do tohoto království a nepoděil se s námi o takovou učenost a oddanost jako ty. Prosím, řekni nám, kdo jsi a odkud přicházíš.“

„Jmenuji se Šrínivás a pocházím z této země. Přišel jsem, abych zhlédl Váš dvůr a vyslechl přednášení Bhágavatamu.“

Král mu pak zajistil veškeré pohodlí v paláci a nabídl mu, že může zůstat, tak dlouho, jak bude chtít.

Král se odevzdává Šrínivásovi

Později večer král požádal Šríniváse, aby s ním povečeřel, ale Šrínivás odpověděl, že jí jen trochu jídla jednou denně a že tento den již jedl. Vírhamvír naléhal, aby přijal alespoň nějaké ovoce, a Šrínivás svolil, neboť nechtěl urazit svého významného hostitele.

Když Šrínivás jedl, král seděl vedle něho jako pokorný služebník. Král se ještě

nikdy tak necítil - ještě nikdy k nikomu neměl takové pocity. Šrínivás byl tou zářící postavou z jeho snu - jeho guruem - a on mu chtěl prokazovat služby.

V noci král slyšel Šríniváse ve svém pokoji opakovat svaté jméno Kršny a vypadalo to, jako by Šrínivás ani nespál. „To je opravdový světec,“ uvažoval, „je stále ponořený do zpívání svatého jména Boha.“ Král poslouchal Šrínivásův blažený hlas z vedlejšího pokoje a s těmito příjemnými myšlenkami usnul.

Následujícího dne Šrínivás opět přednášel z Bhágavatamu a dychtivé publikum vychutnávalo každé jeho slovo. Šrínivás zapůsobil na každého, kdo mu naslouchal. Očití svědkové uvádějí, že měli pocit, „jako by i stěny místnosti tály blažeností“ při jeho přednesu. Šrínivás mluvil učeně, ale přitom citlivě, s oddaností, a nijak se neodchyloval od závěrů předcházejících vaišnavských áčárjů. Všichni se shodovali, že jeho učenost mnohokrát převyšuje jeho věk. Lidé začali jeden po druhém přicházet ke Šrínivásovi a klaněli se u jeho nohou s přáním stát se jeho žáky.

Krátce poté se mu odevzdal i král a jako pokorný žebrák vyhlásil: „Ty jsi skutečným králem, neboť máš ten nejcennější poklad - lásku ke Kršnovi. A já - já nejsem hoden ani být ve tvé společnosti.“

Šrínivás jen pokorně potřásl hlavou. Necítil se být hoden takové úcty a nechtěl si připouštět své vlastní vznešené postavení.

Král však naléhal: „Dovol mi stát se tvým služebníkem. Prosím! Dovol mi ti sloužit. Celé mé království ti je k dispozici.“

„Přišel jsem ze svatého města Vrndávanu s posláním, které mi svěřili Gópál Bhatta Gósvámí a Džíva Gósvámí,“ odpověděl Šrínivás. „Měl jsem přivést jejich spisy do Bengálska, ale bohužel jsem byl na území tvého království okraden. Nedokážu-li je znovu najít, raději bych již dále nežil. Mohl bys mně pomoci je znovu získat?“

Královi vyhrkly slzy. „Jsem největší ubožák,“ řekl, „který se bezmocně topí v oceánu rození a smrti. Moji vlastní lidé po dlouhá léta loupili na můj příkaz a nedávno narazili na vaši výpravu. Astrolog nám řekl, že vezete nejdrahoccennější poklad z celého vesmíru, a tak jsme se za ním přirozeně vypravili. Nedokážeš si představit, jak toho nyní lituji.“

Potom se na okamžik zamyslel a dodal: „Ale to všechno má i své dobré stránky. Vždyť jinak by k našemu setkání asi nikdy nedošlo. A kdyby se mi dostalo jen pár chvil tvé společnosti, neváhal bych se dopouštět všech těch hříchů znovu a znovu.“

Šrínivás se smál a ujistil ho, že není nutné se dopouštět hříchů k dosažení

jeho společnosti. Pak mu vše odpustil a požádal ho, aby již více nehřešil.

Knihy jsou v bezpečí!

Vírhamvír pak Šríniváse zavedl do komnaty, kde měl schované všechny své poklady a Šrínivás znovu uviděl truhlu s rukopisy. V radostné extázi dal králi girlandu z květin, kterou měl kolem krku, a požádal ho, ať mu přinese lístky tulasí, květinové girlandy, santalovou pastu a ostatní předměty k uctívání posvátných knih. Král všechno zajistil a poté následovalo jeho vlastní zasvěcení. Šrínivás mu do ucha odříkal celou mahá-mantru: *Hare Kṛṣṇa Hare Kṛṣṇa Kṛṣṇa Kṛṣṇa Hare Hare / Hare Rāma Hare Rāma Rāma Rāma Hare Hare* a tak ho zasvětil do zpívání svatých jmen.

V Préma-viláse stojí, že Vírhamvír dostal od Šríniváse jméno Haričaran Dás. Džíva Gósvámí králi později prokázal zvláštní milost a poslal mu dopis, ve kterém ho přejmenoval na Čaitanju Dáse. Králova manželka, královna Sulakšaná, a její syn Dháří Hamvír se také stali Šrínivásovými žáky. Chlapec dostal jméno Gópál Dás, ale královnino duchovní jméno není známo. Kršna Vallabha a Vjasáčárja se také stali odevzdanými žáky.

Višnupur se stává vaišnavským střediskem

Zasvěcení krále a jeho loajálních poddaných bylo důležitou událostí v historii gaudíja-vaišnavské tradice. Višnupur se zakrátko stal střediskem vaišnavské kultury. Pouze ve Vana Višnupuru se gaudíja-vaišnavská kultura a umění rozvinuly bez negativních vnějších vlivů. Dokonce i muslimský vliv byl minimální. Díky tomu se nikde jinde v Indii nenajde tolik architektonických a sochařských památek vaišnavské tradice počínaje sedmnáctým stoletím jako ve Višnupuru. To je jedna ze zřejmých výhod královské vládní podpory.

Král Vírhamvír vládl od roku 1596 do roku 1622 a složil také mnoho písní opěvujících Šrí Kršnu, Šrí Čaitanju a Šríniváse Áčárju. Mnoho z nich můžeme najít v knihách, jako je Bhakti-ratnákara a Páda-kalpataru. Jeho krásný hlas mu také pomáhal v jeho misi - rozšiřovat vaišnavismus po svém království.

Šrínivás ve Višnupuru splnil svůj úkol a napsal Džívovi Gósvámímu, že nejen našel knihy, ale že se z hlavního lupiče, kterým byl zdejší král, stal vaišnava. Celý Vrndávan radostně oslavoval a pěl chválu Šrínivásovi Áčárjovi. Král Vírhamvír se stal oddaným Šrí Kršny a s ním i celé jeho království, ze kterého se stalo důležité vaišnavské středisko.

pokračování příště

Sváteční

Vánoce jsou sice za námi, ale doufáme, že vám jistě přijde vhod několik osvědčených receptů na sváteční cukroví, které vyhovují zásadám vaišnavské kuchyně a hodí se vlastně ke všem slavnostním příležitostem. Dobře upečené cukroví se jen rozplývá na jazyku a jistě udělá radost všem, kteří ho dostanou.

Obláčky

6 dl hladké mouky
200 g másla
1/8 l šlehačky

Uhněteme těsto, které necháme asi 1/2 hodiny uležet. Potom ho rozválíme a vykrájíme formičkami malé kousky. Pečeme na plechu dorůžova ve středně vyhřáté troubě (při 150 stupních asi 5 minut). Při pečení musíme cukroví neustále kontrolovat, a jestliže nám trouba nepeče stejnoměrně, musíme vyndat ty kousky, které se již upekly. Nafouklé obláčky ještě zatepla obalíme v moučkovém cukru, do kterého jsme přidali trochu vanilkového cukru.

Linecké cukroví

400 g hladké mouky
100 g moučkového cukru
250 g másla
mléko

Uhněteme těsto a necháme ho několik hodin uležet (může být i přes noc). Poté ho rozválíme a formičkami vykrájíme malé kousky, které pečeme ve středně vyhřáté troubě asi 5-10 minut. Správně upečené cukroví poznáme tak, že po otočení má zespodu nazlátlou barvu. Při pečení ho samozřejmě musíme neustále hlídat, neboť v každé troubě se peče trochu jinak. Nakonec ho ozdobíme karobovou polevou, slepíme marmeládou apod.

Karobové trojhránky

Do těsta na linecké cukroví přidáme 2 pl karobu a rozválené těsto rozkrájíme na čtverečky asi 5x5 cm velké. Plníme ořechovou nádivkou (200 g strouhaných ořechů povaříme v 1 dl mléka, po chvíli přidáme trochu krupice a 1 vanilkový cukr) a překládáme tak, aby nám vznikly trojhránky.

pl je polévková lžice
čl je čajová lžička

Rohlíčky

250 g másla
250 g hladké mouky
120 g cukru
200 g strouhaných oříšků
citronová kůra

vanilka (nebo vanilkový cukr)
Uhněteme těsto a necháme ho několik hodin uležet (může být i přes noc). Poté ho rozválíme na rohlíčky, které pečeme ve středně vyhřáté troubě asi 5-10 minut. Správně upečené cukroví poznáme tak, že dostane matnější barvu. Při pečení ho samozřejmě musíme neustále hlídat, neboť v každé troubě se peče trochu jinak. Nakonec ho můžeme ozdobit karobovou nebo citronovou polevou, slepit marmeládou apod. I do tohoto těsta můžeme přidat 1-2 polévkové lžíce karobu a tím získat další druh cukroví.

Jablkový koláč s vlašskými ořechy

2,5 dl strouhaných jablek
2 dl krupice
2 dl cukru
1 dl oleje
1/2 - 1 dl jogurtu
2 dl hrubě mletých ořechů
1 dl rozinek
1 prášek do pečiva
2 dl mléka

Rozinky namočíme ve vodě, aby nabobtnaly, a pak je rozkrájíme na malé kousky. Smícháme všechny přísady a pečeme při 175 stupních na malém vymoučněném plechu asi 1/2 hodiny. Koláč ozdobíme jednoduchou karobovou polevou.

Anýzové tyčinky

250 g hladké mouky
120 g másla
120 g cukru
4 pl jogurtu
2 pl mletého anýzu
celý anýz

Z těsta vyválíme tenký váleček silný asi jako malíček. Šíkmo ho nakrájíme, pomazeme jogurtem a posypeme celým anýzem. Pečeme na vymaštěném plechu při 175 stupních asi 15-20 minut. Po upečení špičky namáčíme v karobové polevě.

Karobová poleva

120 g kokosového tuku nebo másla
120 g cukru
1 pl karobu
5 pl mléka
2 pl solamylu

Rozmíchat a krátce povařit. Jestliže se poleva srazí, můžeme přidat trochu teplé vody.

cukroví

Jednoduchou karobovou polevu získáme smícháním:

1 dl mléka
1 dl cukru
1 dl karobu

Nugátová poleva

2 dl lískových oříšků
1 dl cukru
1/2 dl mléka

Oříšky krátce opražíme v troubě a jemně umeleme. Povaříme mléko s cukrem, až je cukr zcela rozpuštěný. Přidáme ořechy a necháme vychladnout.

Citronová poleva

1 dl moučkového cukru
1/2 dl citronové šťávy
solamyl

Rozmícháme moučkový cukr a citronovou šťávu, asi 3 minuty povaříme a zahustíme trochou solamylu.

Tyčinky s citronovou polevou

120 g hladké mouky
120 g másla
120 g cukru
120 g jemně mletých oříšků
trocha skořice

Uhněteme těsto, vyválíme tyčinky, které pečeme na vymaštěném plechu při 175 stupních asi 20 minut. Ozdobíme citronovou polevou.

Karlovarské preclíčky

300 g hladké mouky
160 g másla
10 g moučkového cukru
30 g droždí
1/2 l mléka
špetka soli

Zaděláme těsto a necháme ho na teplém místě 30 minut kynout. Vyválíme preclíčky a na vymazaném plechu je necháme opět 15 - 20 minut kynout. Pečeme při 165 stupních a zdobíme nugátovou polevou, apod.

Kokosky

250 g strouhaného kokosu
300 g moučkového cukru
4 dl mléka
1 dl sušeného mléka
citronová kůra
vanilka

Uhněteme těsto a na vymaštěný plech ho dáváme asi po dvou čajových lžičkách. Pečeme při 120 stupních asi 5 minut. Kokosky sundáme ještě teplé z plechu, aby se nám nepřilepily. Tento recept se hodí i na Ékádaší.

Zdobená kolečka

230 g rozpuštěného tuku (másla)
70 g cukru
2 pl jogurtu
350 g hladké mouky

Těsto dobře uhněteme a pak ho vytlačujeme skrz ozdobnou trubičku (na šlehačku nebo těsto) na plech tak, abychom utvořili kolečka. Pečeme asi 10 - 20 minut při 175 stupních a hotové spojujeme džemem.

Šátečky s marmeládou

250 g tuku
2 pl jogurtu
1 pl vody
1 pl citronové šťávy
250 g hladké mouky

Těsto vypracujeme a necháme v chladu 24 hodin uležet. Pak ho vyválíme a nakrájíme na čtverečky asi 10 cm velké. Střed pomazeme džemem a rohy

přeložíme do středu, kde je slepíme. Takto vytvořené košíčky pečeme v prudké troubě a ještě horké obalíme v moučkovém cukru s trochou vanilkového cukru.

Medvědí tlapky

350 g hladké mouky
260 g másla
250 g cukru
120 g strouhaných oříšků nebo mandlí
50 g karobu

špetka mletého hřebíčku a skořice
Uhnětené těsto necháme den v chladu odpočívat. Vykrájené kousky pečeme asi 10 minut při 175 stupních. Zdobíme podle potřeby polevou s ořechy nebo marmeládou.

Mandlová kolečka

250 g hladké mouky
150 g másla
70 g cukru
50 g mletých mandlí
4 pl jogurtu

Uhněteme těsto a necháme den uležet. Vyválíme a vykrajujeme kolečka - polovinu s dírou uprostřed. Pečeme 5 - 10 minut při 175 stupních na vymaštěném plechu. Vykrojené kousky pak namáčíme v karobové polevě a zdobíme mandlemi, ořechy nebo krémem.

Ořechové bochánky

100 g hladké mouky
250 g cukru
120 g másla
120 g ořechů
1 čl vody

Uhnětené těsto pečeme ve formičkách a vyklopené a vychladlé zdobíme karobovou polevou.

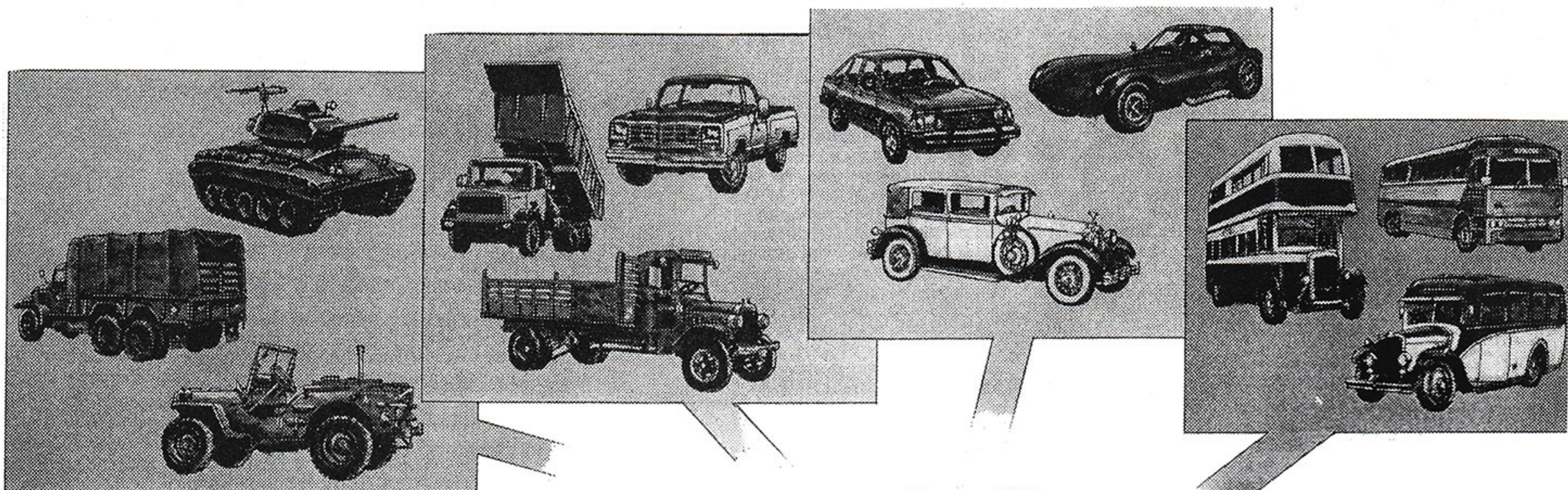
Košíčky

500 g mouky
360 g másla
180 g cukru
4 pl jogurtu
1 dl mletých ořechů nebo bílého máku

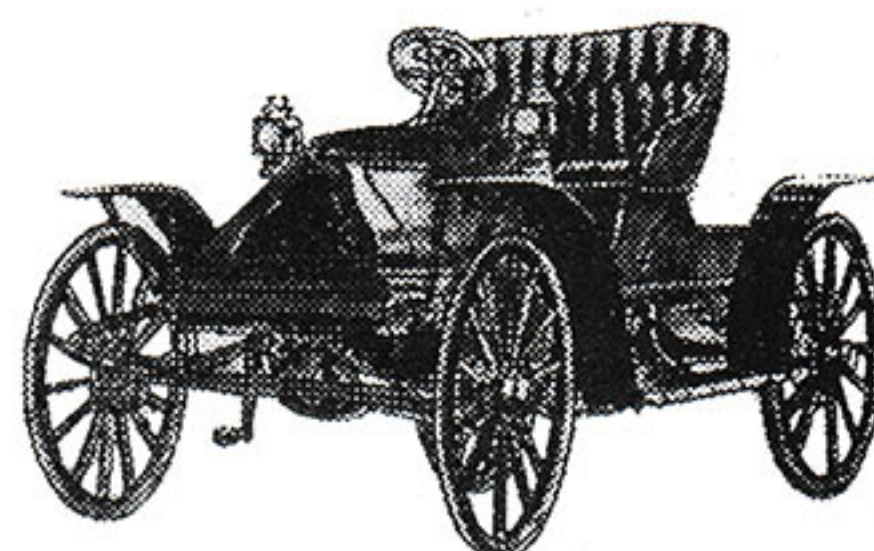
Těsto vyválíme a pečeme ve formičkách na košíčky.

1. náplň
Do košíčku dáme kompotované ovoce nebo čerstvé hrozny a zalijeme vanilkovým pudinkem.

2. náplň
Košíčky plníme ořechovou nádivkou a karobovou polevou. Zdobíme oříšky.

ORIGINS MAGAZINE

Evoluční hypotézy předpovídají, že každý druh může být zařazen podle určitého klíče, avšak takové rozčlenění může být stejně dobře známkou toho, že za vším stojí inteligence návrháře.

ČTVRTÉ POKRAČOVÁNÍ SEMINÁŘE Z BHAKTIVÉDANTOVA INSTITUTU
SADAPÚTA DÁS

Tvrdíme, že za existencí rozmanitých druhů stojí inteligence. Lidská inteligence dala vznik hmotným strojům a tyto biologické stroje vznikly díky vyšší, nehmotné inteligenci, která musela existovat dříve než fyzické organismy. Filozof Hume říká, že to nemusela být nutně nekonečná a všemohoucí inteligence, stačila by jen trochu vyspělejší. Ano, je třeba hledat něco jemnějšího než hmota - pouhé pozorování hmoty k poznání Boha nestačí. Bhagavad-gítá praví, že po mnoha zrozeních se džňání (ten, kdo se snaží vše pochopit vlastní myslí) nakonec odevzdá Kršnovi, a tak se mu dostane skutečného poznání o Bohu. Prostřednictvím **nahromaděné intuitivní zkušenosti za mnoho životů** (která existuje, přestože si minulé životy obvykle nepamatujeme) nakonec zjistíme, že jedině rozumné rozhodnutí je odevzdat se Bohu a dostat poznání od Něho.

Těla živých bytostí lze přirovnat ke složitým strojům: *yantrārūdhāni māyayā* (Bhagavad-gítá 18.61). Stroje jsou známé již dlouho. Středověký spis krále Bhódžadéva se zmiňuje o různých automatech v palácích indických králů. Příkladem je robot-vrátný, figurína vojáka, která otevírala a zavírala dveře na hydraulickém principu: našlápnutím na desku v podlaze se vypustila voda z nádrže a poháněla celé zařízení.

Bhagavad-gítá popisuje vedle hrubého ještě jemné tělo, duši a Nadduši. I jemné tělo je v podstatě neživý stroj, který bez duše sám nepracuje. Vědci se však zajímají jen o hrubé tělo a považují je za vše. Ale i samotné hrubé tělo je natolik složité, že nedokáží vyrobit ani jeho funkční model, natož pak zjistit, jak vzniklo. Nemají rádi negativní kritiku a říkají: „Nemůžete dokázat, že nemohu přeměnit secí stroj v automobil!“ V čem ale spočívá důkaz? Nemáme žádnou zkušenost, že to lze a tedy žádný důvod tomu věřit. Je třeba ukázat, **jak** je to možné. Ten, kdo tvrdí, že to lze provést, musí podat důkaz. Odpůrce nemusí

Někteří vědci uvádějí, že kdyby dinosauři nevyhynuli, vyvinuly by se z některých lidem podobné bytosti jako je například tato. Jiní říkají, že bytosti lidského typu vždy měly téměř nulovou pravděpodobnost vzniku.

dokazovat, že to nelze. Z logického i právního hlediska je to čirý nesmysl.

Představme si postupnou evoluční přeměnu opičí lebky v lidskou. Zvětšujeme mozkovnu, zmenšujeme čelisti, odlehčujeme kosti atd. Problém však spočívá v tom, že nikdo neví, jak opice a člověk ve skutečnosti „fungují“. Obvykle si lidé myslí, že tělo je jakási amorfní tvárná hmota podobná jílu, kterou lze snadno přetvářet. Je to ale tak jednoduché? Vezměme například **mozek**. Jak funguje? Říká se, že podobně jako počítač. Nikdo to ale přesně neví, neboť jeho činnost nelze sledovat na úrovni interakcí buněk a podat o tom důkaz. Řekněme ale, že funguje jako počítač. Počítačový obvod tvoří mnoho součástek spojených ve funkční systém a jeho funkce závisí na způsobu zapojení. Je jasné, že opičí mozek funguje jinak než lidský, což vyplývá z rozdílného chování (například schopnost řeči). Naučit se mluvit pouhým odposlechem je velice obtížné, protože neznáme význam jednotlivých zvuků a sestavit počítačový program, který by to dokázal, je neuvěřitelně pracné. Dítě to ale umí automaticky, stejně jako rozlišovat předměty. Program na rozlišování složitějších předmětů je v současné době v nedohlednu.

Lze změnit opičí mozek v lidský prostřednictvím evolučních kroků? Podmínkou je, že každý z těchto evolučních kroků musí být funkční. Organismy musí být schopné žít generaci za generací ve svém prostředí. Nelze je rozebrat a složit jiným způsobem. S každou změnou je nutné zároveň provést mnoho dalších změn, protože každá část závisí na mnoha dalších. Mutacemi k tomu asi nedojde. Lépe je to vidět u složitějších systémů, jako jsou například počítačové programy. Zavést novou funkci vyžaduje velmi rozsáhlé přepracování programu, vytvoření nových procedur atd. Problém evoluce

spočívá v tom, že chcete-li skutečně přesně určit, k čemu při ní dochází, zjistíte, že je velice obtížné změnit jednu věc v jinou. Evolucionisté se rádi soustřeďují na věci, které není příliš obtížné změnit - např. barevné kresby na krovkách brouků. Jedna přechází prakticky plynule v druhou a tyto změny lze dobře pozorovat. Ale co například mnohačlávkové nohy nebo dělené oči hmyzu s tisíci číčkami vybavenými malými fotoreceptory, které spojuje jakási neuronová síť? Jednoduché věci se mohou měnit evolučně, ale co složité systémy? Nikdo z vědců si s tím neví rady. Raději si jich tedy nevšímají a zdůrazňují případy, kde mohlo dojít k postupné přeměně.

Diskuse o evoluci se odehrává v oblasti neurčitosti a mlhavosti, v níž se evolucionisté snaží najít přijatelné případy. (Někteří evolucionisté dokonce tvrdí, že v určitém období by se lidé určitě vyvinuli. I kdyby savci nedostali příležitost vyvinout se vlivem přežití dinosaurů, někteří dinosauri by se prý vyvinuli v lidské bytosti. Jiní tvrdí, že ne, ale nikdo nic neví nájisto).

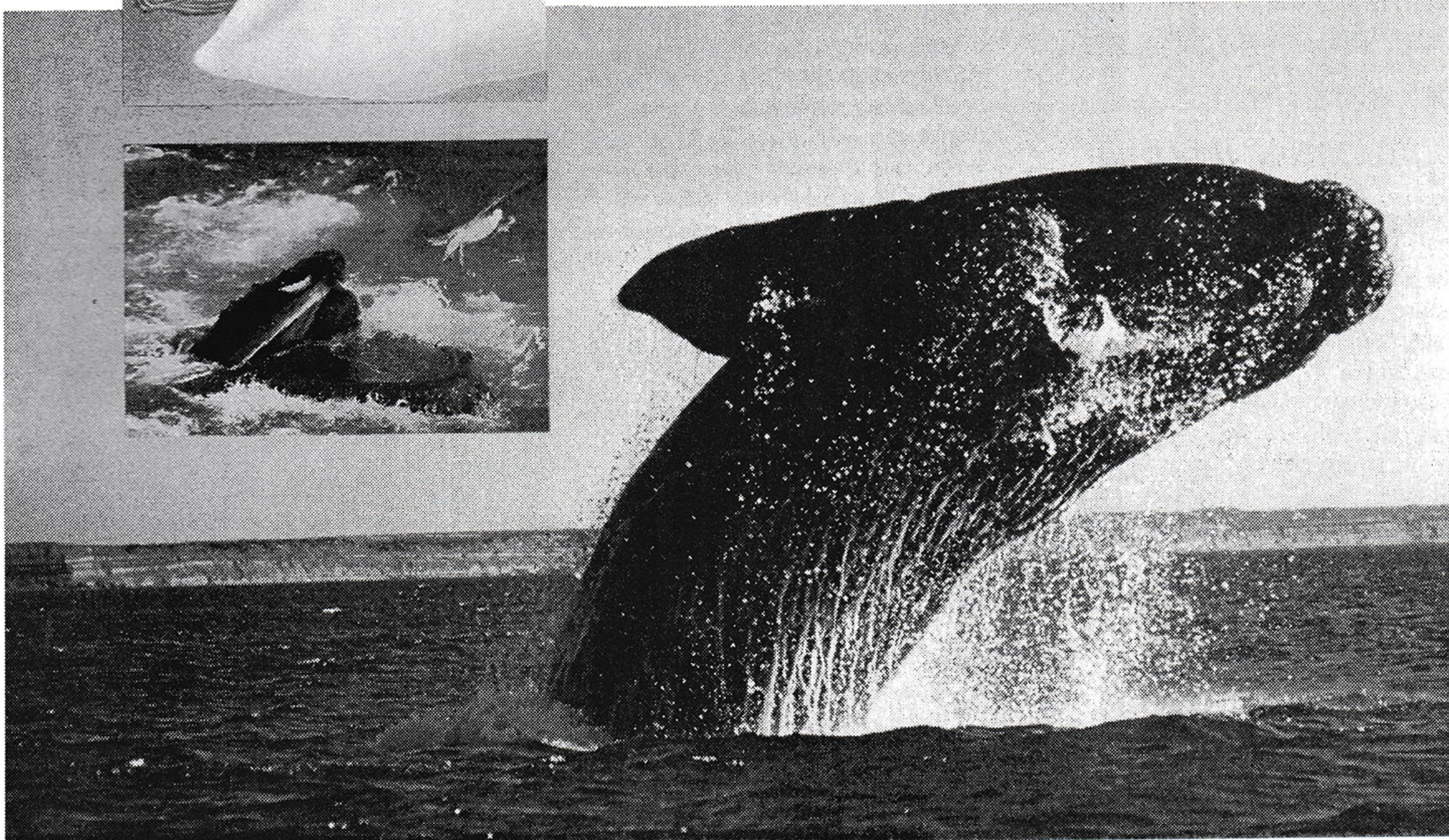
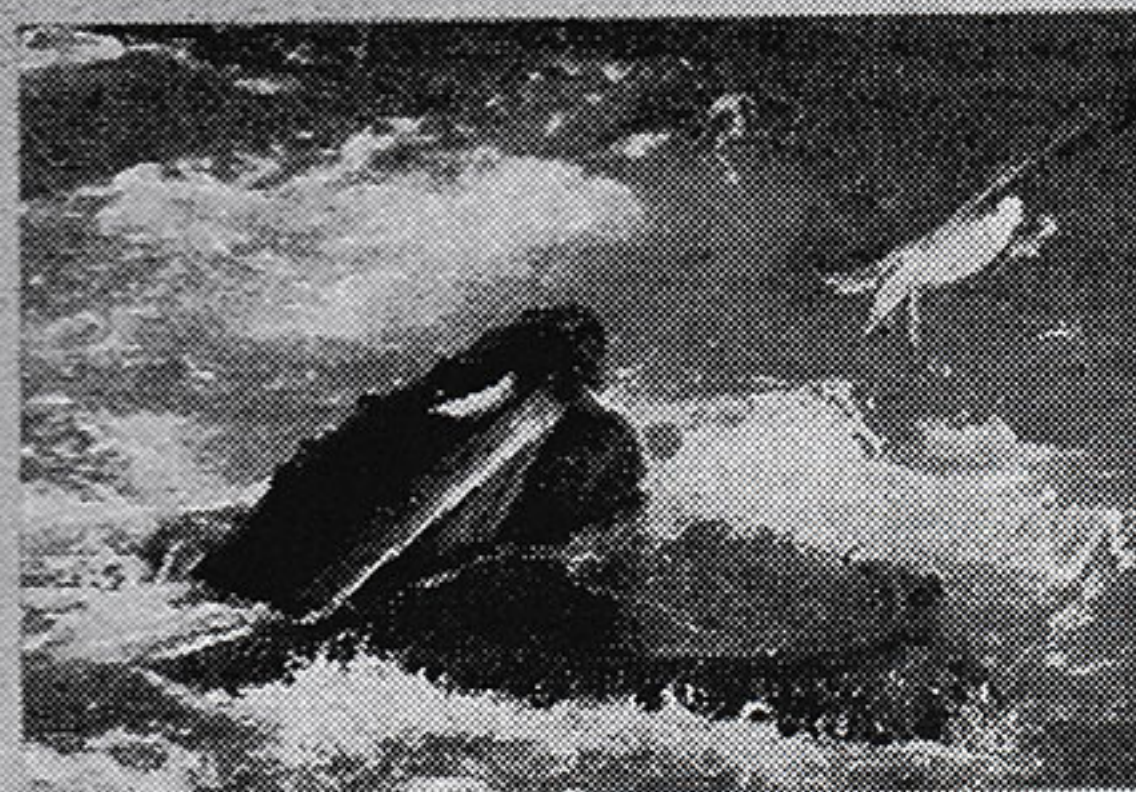
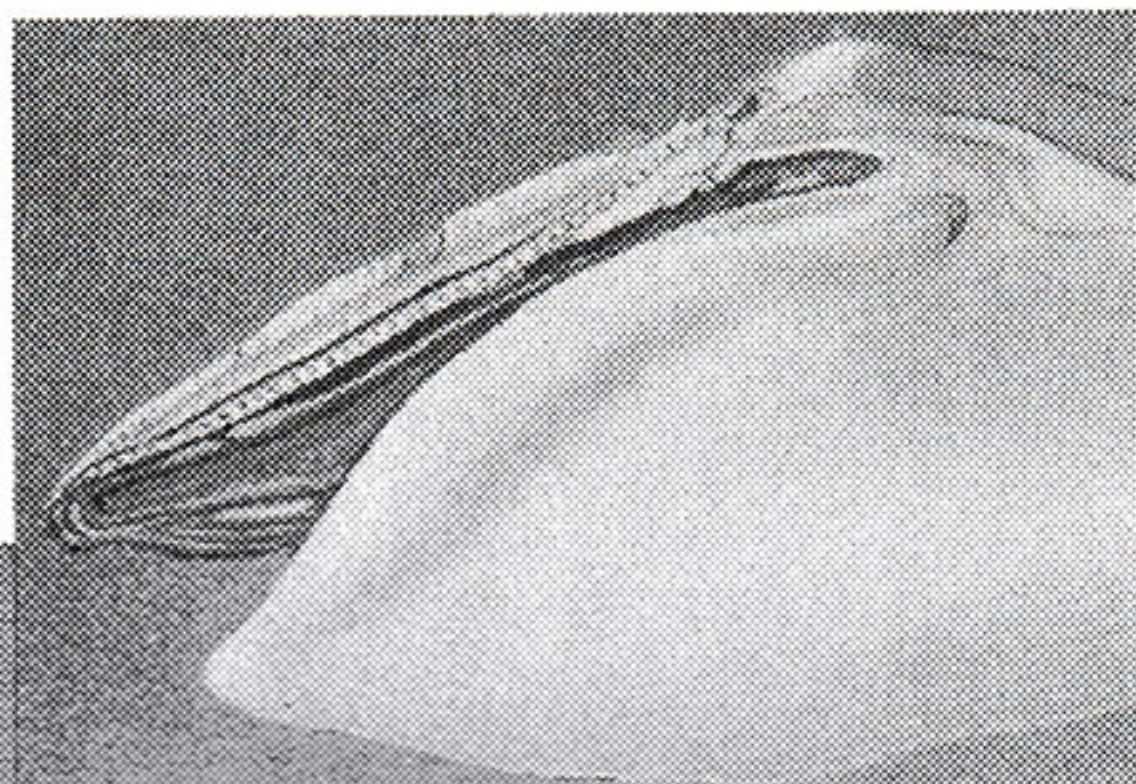
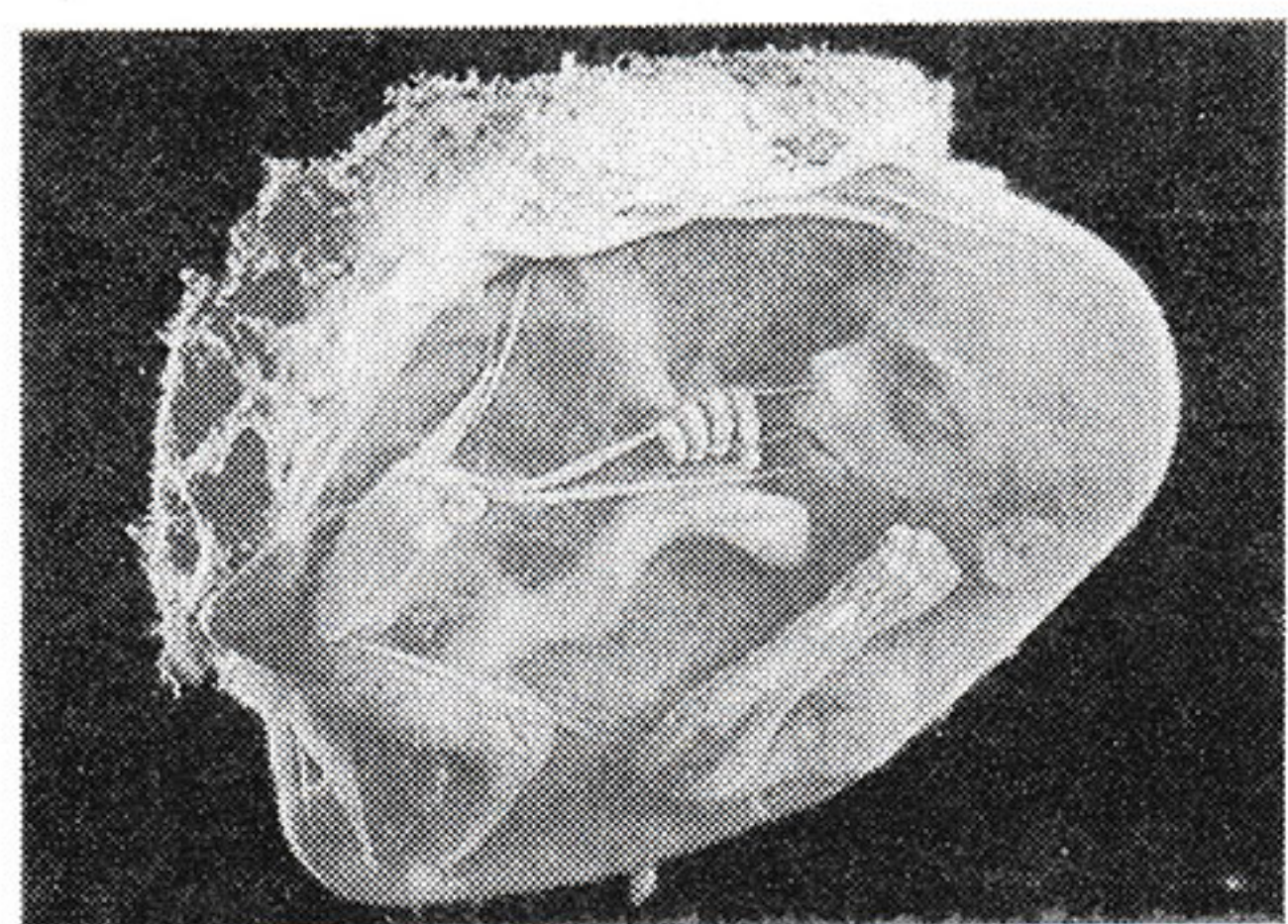
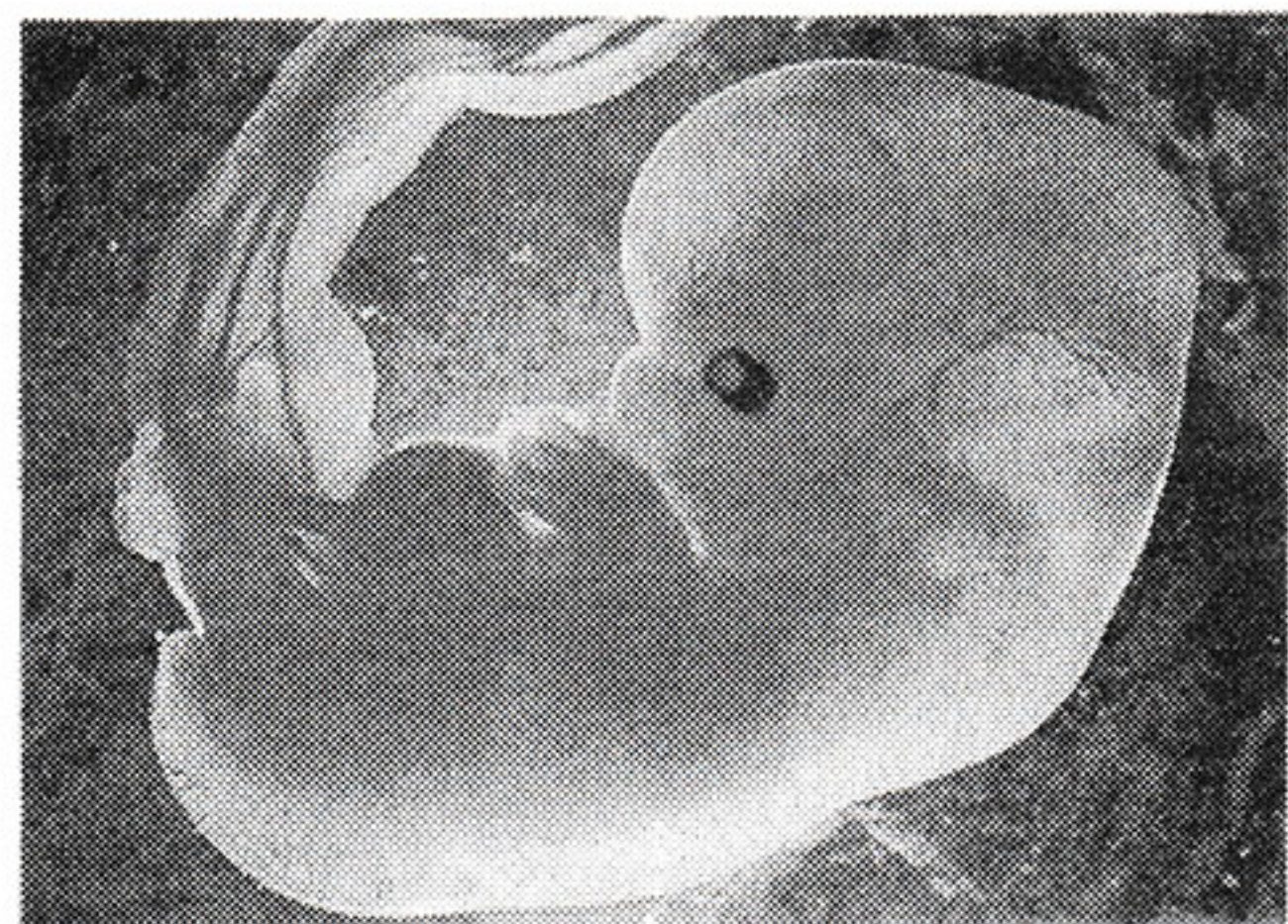
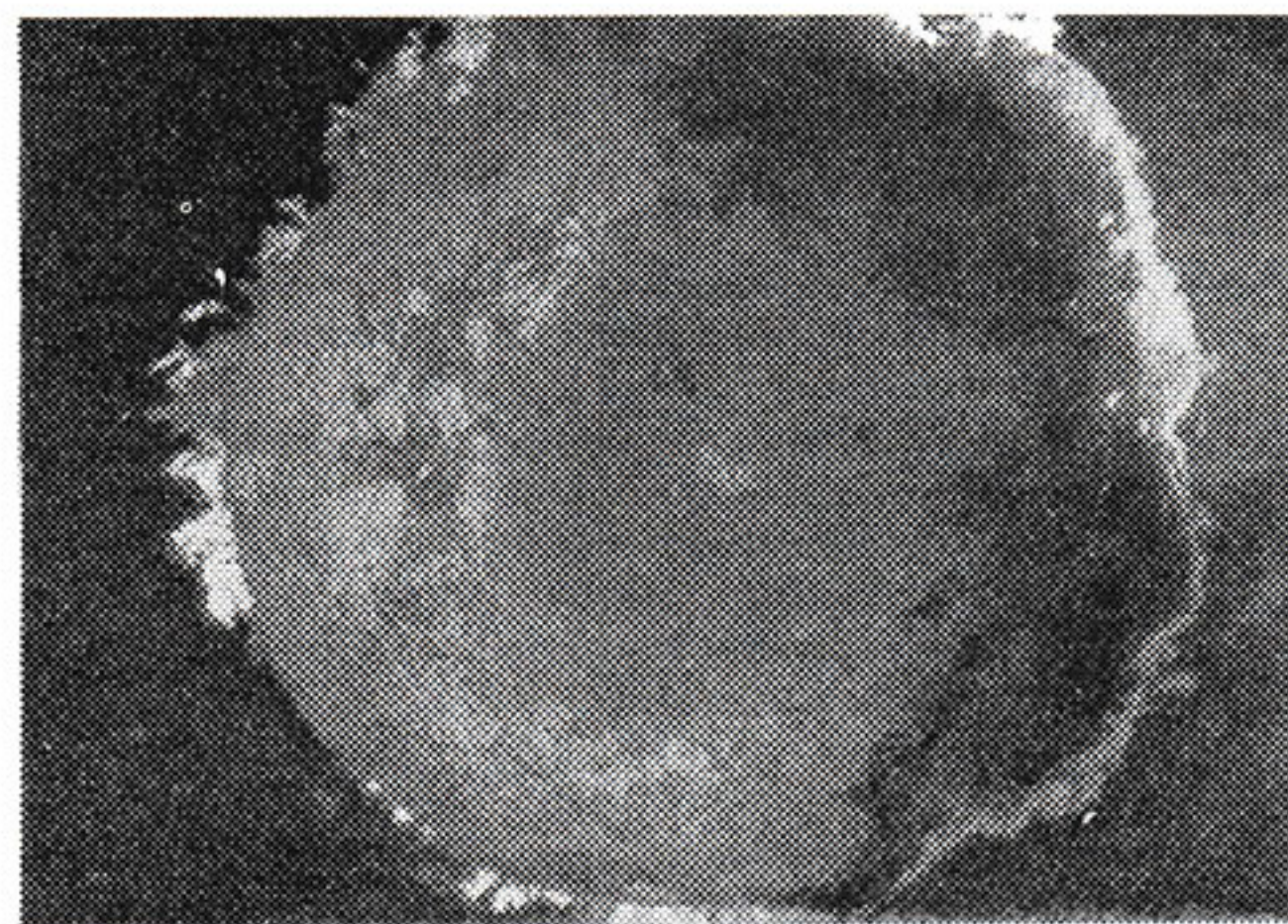
Proč nejsou známy chybějící vývojové články (např. lidské)? Před sto lety by odpověď zněla: jsou to nižší rasy a dodnes probíhá proces přirozeného výběru. V současné době jsou taková tvrzení společensky nepřijímatelná, ale nedlouho po Darwinovi se objevil tzv. společenský darwinismus. Rozšířil se počátkem 20. století a chtěl odstranit nebo potlačit tzv. nižší lidské rasy, jak je přece při evoluci přirozené... Ospravedlňovalo se jím mnohé, včetně ozbrojených agresí („Porazili jsme je, protože jsou na nižším stupni vývoje!“).

Proč přežily opice spolu s člověkem? Jsou-li si dva druhy podobné, dochází mezi nimi ve stejném prostředí k silné konkurenci a nižší z nich bude rychle potlačen. Při větších tělesných rozdílech k tomu nedochází, protože takové druhy žijí v odlišných typech prostředí. Například gorily žijí v džungli stranou od lidí a nedochází tedy k větší konkurenci. Dnes ale člověk zasahuje do jejich prostředí a nebudou-li chráněny, budou brzy vybity. Konkurence mezi opicemi žijícími na stromech a člověkem žijícím na zemi není velká - proto mohly přežít.

Celá věda je založená na hledání hmotných vysvětlení: „Samozřejmě, že ještě všechno nevíme, ale jdeme dál, objevujeme neznámé. Hledáme hmotná vysvětlení a nestaráme se o okultní“.

Kdybychom do všech podrobností poznali, jak genetické informace řídí vývoj zárodka, pak bychom mohli říci, jaké genetické změny by byly zapotřebí k proměně jednoho druhu do druhého. Bez tohoto poznání však můžeme jen spekulovat.

Hlavním argumentem proti teorii designu jsou zárodečné zuby embryí velryb, avšak ekonomické používání designu může znamenat, že se mnoho druhů života vytváří podle stejného plánu.

nesmysly.“ Tak se vědci snaží podpořit celý systém, který vytvořila představivost a který postrádá pevné základy. Tvrdí spoustu neověřitelných věcí, které nemají s vědou nic společného. Vědec musí předložit něco skutečně fungujícího a musí být schopen to dokázat. Evoluční teorie by například v chemii neuspěla, neboť pro podporu tvrzení je třeba předložit řadu jasných důkazů.

Maynard Smith, známý jako „papež darwinismu“, jednou položil otázku: „Co se stane v průběhu evoluce, když se změní stupeň mutace? Když se například sníží o polovinu nebo zvýší dvakrát? To nikdo neví.“

To je významná skutečnost. Když totiž skutečná vědecká teorie obsahuje nějaký parametr, je možné z ní odvodit, k čemu dojde v případě jeho změny. Např. co se stane, když změním pH roztoku - mělo by to způsobit nějaký významný předpověditelný účinek. Nebo v elektrotechnice: co se stane se součástkou při zvýšení napětí (třeba o jediné procento)? Z tohoto pohledu je celá evoluční teorie čirá fantazie, protože ničeho podobného není schopna.

Obecně se tvrdí, že k mutaci dochází během přirozeného vývoje. Ale když se vědců zeptáme, jakým způsobem to probíhá, nikdo nic neví. Co z toho vyplývá? Že to jsou všechno jen dohady, jejichž cílem je obalamutit lidi. Řeknou vám: „To je vědecký názor, a neuznáváte-li ho, je váš postoj nevědecký.“ A je to!

Zeptal jsem se jednoho známého vědce, jak vypadají některé přechodné články mezi jednotlivými druhy. Nemohl žádné uvést. Řekl jsem tedy: „Proč bychom měli přijímat teorii evoluce?“ Jeho odpověď zněla: „Živé organismy jsou tak složité, že není vhodné ptát se na všechny mezičlánky. Nehledě na to, kolik vám jich uvedu, můžete se neustále ptát na další a další. To je nevhodné. Vy nerozumíte vědě! Až porozumíte vědě, pochopíte, o co jde.“ Co k tomu dodat?

Křížení má svoji hranici, po jejímž dosažení se organismy přirozeně vrací zpět do původní podoby (mutace časem slábnou) nebo odumřou. Potvrzují to pokusy Luthera Burbanka se švestkami, Ernesta Mayera s muškami octomilkami a další. Předci „divokých“ králíků v Austrálii byli původně domácí králíci, kteří uprchli novým přistěhovalcům. Nový druh takto získat nelze. Křížením psů lze dostat různé rasy, ale nikdy ne kočku. Dalším důkazem evoluce mají být **zuby u nena-rozených kosticových kytovců** (velryb), které se později vstřebají. Mohou ale existovat i jiná vysvětlení. Někteří evolucionisté (např. Stephen Jay Gould) mluví o tzv. regulačních genech, které řídí činnost celých skupin jiných genů. Změnou jednoho takového regulačního genu lze způsobit změnu nebo zastavení činnosti celé skupiny genů. Existují pro to důkazy. U výše zmíněných octomilek lze pomocí mutace docílit například toho, že místo tykadla jim vyroste noha atd. Musí

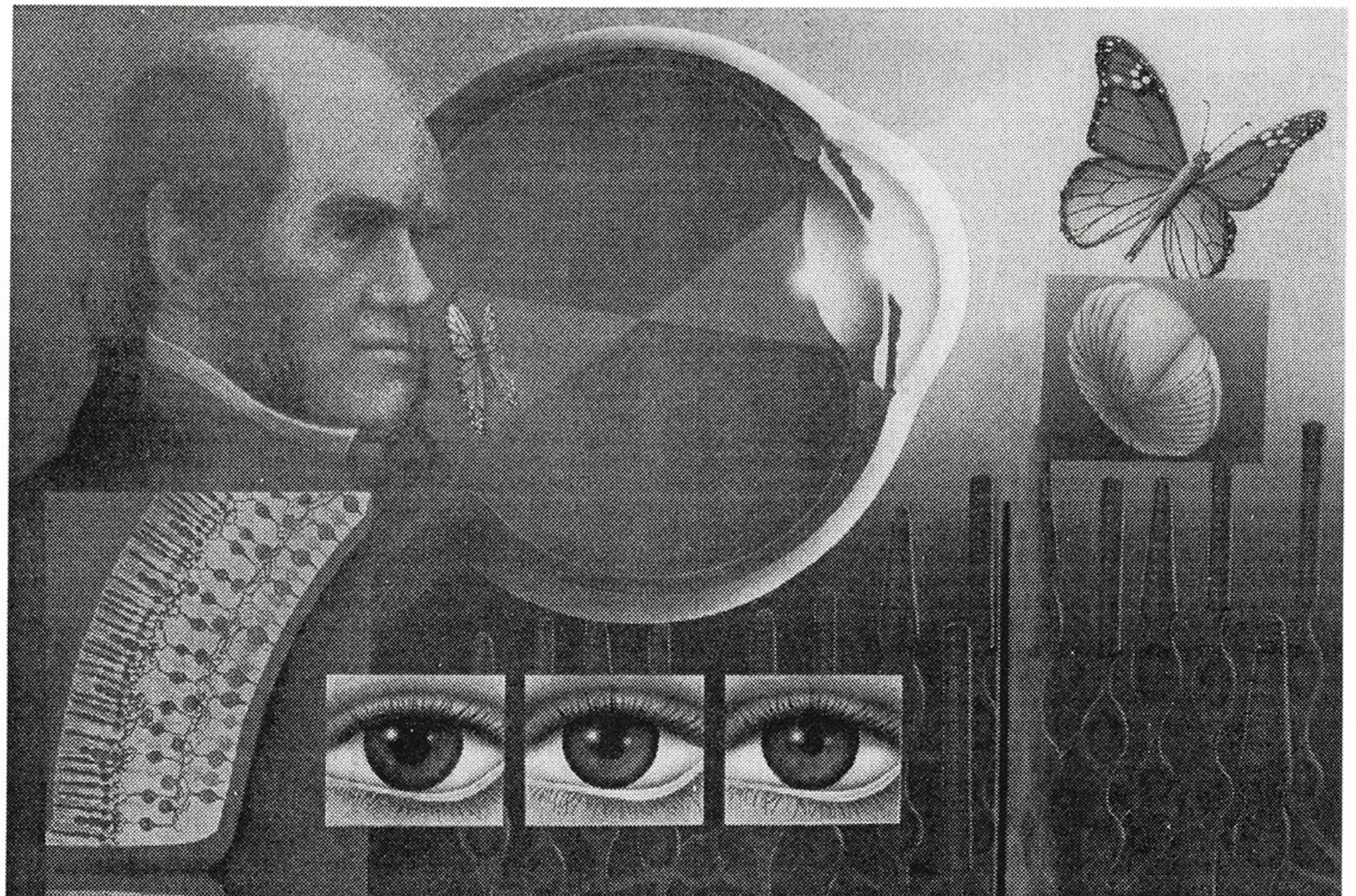
tedy existovat celý „konstrukční program“ a pokyny k jeho práci. Dojde-li v něm k chybě, může vyrůst noha místo tykadla. Toto organizování konstrukce těla je obdobou inženýrství. Stroje se také nesestavují z jednotlivých součástí, ale z konstrukčních dílů, a lze si docela dobře představit, jak se jeden díl ocitne na místě jiného. Možná inteligentní stvořitel podobně navrhl i těla živých organismů. Měl univerzální program pro tvorbu zubů, a když chtěl vytvořit kosticovou velrybu bez zubů, mohl zařídít, aby se „zubní program“ v určitém bodě zastavil a rozběhl se „kosticový program“. To objasňuje částečný vývin zubů. Obměnou základního programu pro konstrukci těl mohly vzniknout různé druhy těl. Vysvětluje to také skutečný obraz přírody a otázku, proč jsou různé organismy navzájem příbuzné.

Někdy se předkládá tvrzení, že všechny živé organismy mají stejnou DNA a stejný genetický kód atd., a proto musí mít společného předka. Kdyby prý byly stvořeny odděleně, proč by měly stejné složení těl?

Zdá se, že tento názor automaticky předpokládá, že všechny byly stvořeny od začátku, od nuly, každý zcela novým způsobem. Proč ale tvořit zrovna takto? Člověk-inženýr postavený před úkol navrhnout různé druhy těl by jistě použil jeden **základní druh tělesného mechanismu** pro všechny; neobtěžoval by se vymýšlet pro každý druh těla něco úplně nového. Při konstrukci nového modelu automobilu se také nepočítá s vývojem zcela nového principu motoru, ale použije se již existující a vhodným způsobem se upraví.

Podobný tvar a kosti lidské ruky, psí nohy a ptačího křídla prý naznačují existenci společného předka a je to důkaz evoluce. Může to ale znamenat, že byly vyrobeny stejným návrhářem, který jen měnil základní plán. Tyto změny jsou často velmi výrazné (např. konstrukce koňského kopyta: síťová struktura zaručuje pevnost, mezikostní tekutinové „tlumiče“ tlumí nárazy při běhu atd.). Oči hmyzu fascinovaly i Darwina, který je nepovažoval za výtvar přírodního výběru. Později ale změnil názor...

pokračování příště

„Předpokládat, že by oko, se všemi svými důmyslnými prvky, které umožňují zaostřování ohniska na různé vzdálenosti a propouštění pouze určitého množství světla ... mohlo vzniknout přirozeným výběrem, je nanejvýš absurdní.“

Charles Darwin

Vědecky doložit, že oko vzniklo přirozeným vývojem, by znamenalo názorně ukázat všechny mezičlánky vedoucí ke vzniku celého složitého mechanismu. Darwin a jeho následovníci ani zdaleka neuspěli v tomto úkolu.

Vaše pokyny z úst malé dívky

Indradjumna Swami

U příležitosti narozenin duchovního učitele - vjása-púdži - skládají žáci svému guruovi dík dary a dopisy. Z mnohých projevů úcty žáků Šríly Prabhupády, které každým rokem také vycházejí knižně, nás zaujal příspěvek Indradjumny Swamiho. Tento žák Šríly Prabhupády ještě před revolucí navštívil i Československo a nyní často navštěvuje Polsko a další země.

Drahý Šrílo Prabhupádo!

Prosím přijměte mé nejhlubší poklony v prachu Vašich lotosových nohou.

Provolávám Vám slávu u příležitosti Vašeho zjevení v tomto světě!

Každým rokem touto dobou usedám, abych se rozpomněl a napsal vám tyto řádky. Myšlenky přicházejí, slova plynou a já je zapisuji na papír. Jedna stránka za den se však nezdá být dost k vyjádření mé lásky - hodilo by se spíše, abych Vám obětoval celý svůj život.

Každým rokem si stále více cením všeho, co jste mi dal. S postupem doby se všechno známé a milé v tomto světě ztrácí a uvadá, ale vědomí Kršny zůstává stále svěží a podobně i mé naděje na získání vaší přízně. Zrození, nemoc, stáří a smrt již mi nejsou neznámé - vidím je všude možně po světě, kam mě posíláte kázat. S touto realizací hmotného života si často vzpomenu na Vaše slova: „Byl jsem všude a viděl jsem všechno. Radím ti, abys přijal sannjás (řád odříkání).“

Často však nejsem schopen vidět věci tak, jak jste mi řekl. Znovu a znovu to slyším, ale stále jsem k mnohému poután a na mnohém lpím. I přesto si však

pokaždé najdete cestu, jak mě poučit.

Tento rok si malá Višákha poranila páteř. Ležela v nemocnici, když jí řekli, že už nikdy nebude chodit. V telefonu jsem slyšel její hlas: „Proč bych měla naříkat? Jsem duše - tohle tělo je jen obal. A kromě toho - jednoho dne budu znovu zpátky s Kršnou.“ S podivem a hlubokým údivem k Vaší milosti jsem poslouchal, jak taková malá dívka může mít takové realizace, které byly i pro mě velkým poučením.

Když jsem ji po nehodě poprvé navštívil, její tvář úplně zářila: „Mám mnoho realizací.“

„Je ti ale jen dvanáct,“ pomyslel jsem si.

Podívala se na Váš obrázek na stole a řekla: „Teď chápu, že jsem před tím byla lehkovážná a nenakládala jsem nejlépe se svým časem. Ale nyní to chci vzít vážně a odevzdat se Kršnovi.“

Poslouchal jsem ji a modlil jsem se o totéž.

Pak jsem viděl rehabilitační setru, jak se s pomocí doktorů snaží malou Višákhu naučit znovu pohybovat, ale zhroutila se jim na podlahu jako hadrový panák. S lítostí a soucitem ji sbírali ze země a jen ztěží chápali, proč se usmívá. „Všichni jsou zde v tělesném pojetí života,“ řekla mi. „Proto mohou jen naříkat.“ A já děkuji za Vaši milost, díky které můžeme žít v tomto světě bez pocitů lítosti.

Když jsem ji vezl na vozíčku zpátky do jejího pokoje, smáli jsme se hlouposti materialistů, kteří jen stále něco chtějí a nebo naříkají. Měl jsem však pocit, jako bychom se společně smáli mně samotnému - staršímu oddanému, který má méně realizací než malé dítě.

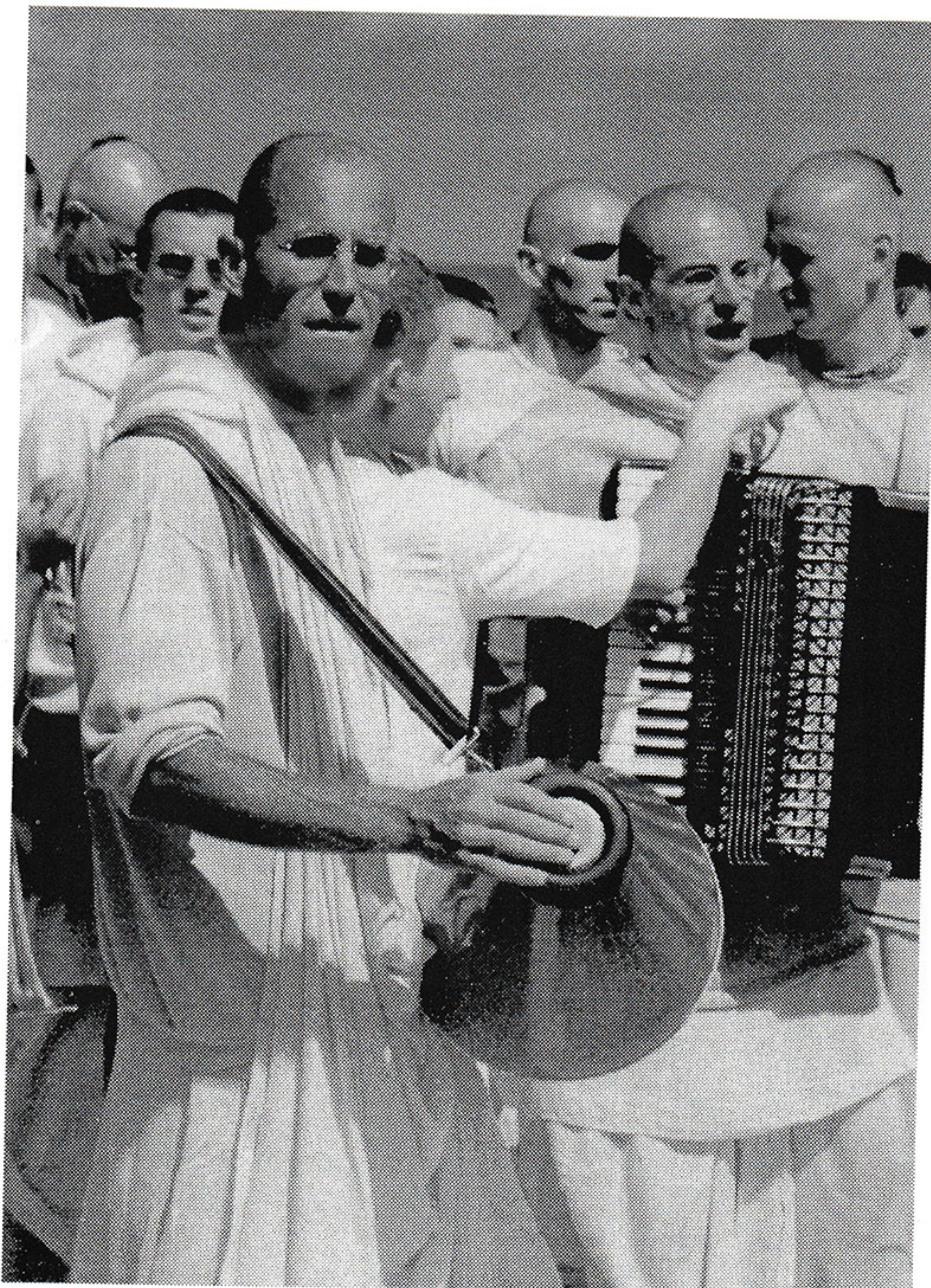
Zahnuli jsme za roh z dohledu doktorů a ona řekla: „Ale můžeme je zachránit, když budeme kázat.“ Její slova byla jako výklady, které znám z Vašich knih, ale její realizace byly jiné než moje. Není úžasné, že Vaše milost překoná dokonce i čas!

Toho večera jsem na její přání přinesl do nemocnice svá Božstva. Dlouho se na ně dívala - a ne jen tak zběžně, jak to často dělám já. S dojetím řekla: „Moc mi chyběla.“ A já si pomyslel: „Proč nechybí mně?“

Děkuji Vám, Šrílo Prabhupádo, za poučení z úst malého dítěte. Nyní mám mnoho realizací. Víte: „Před tím jsem byl lehkovážný a nenakládal jsem nejlépe se svým časem. Ale nyní to chci vzít vážně a odevzdat se Kršnovi.“

Váš věčný služebník

Indradjumna Swami

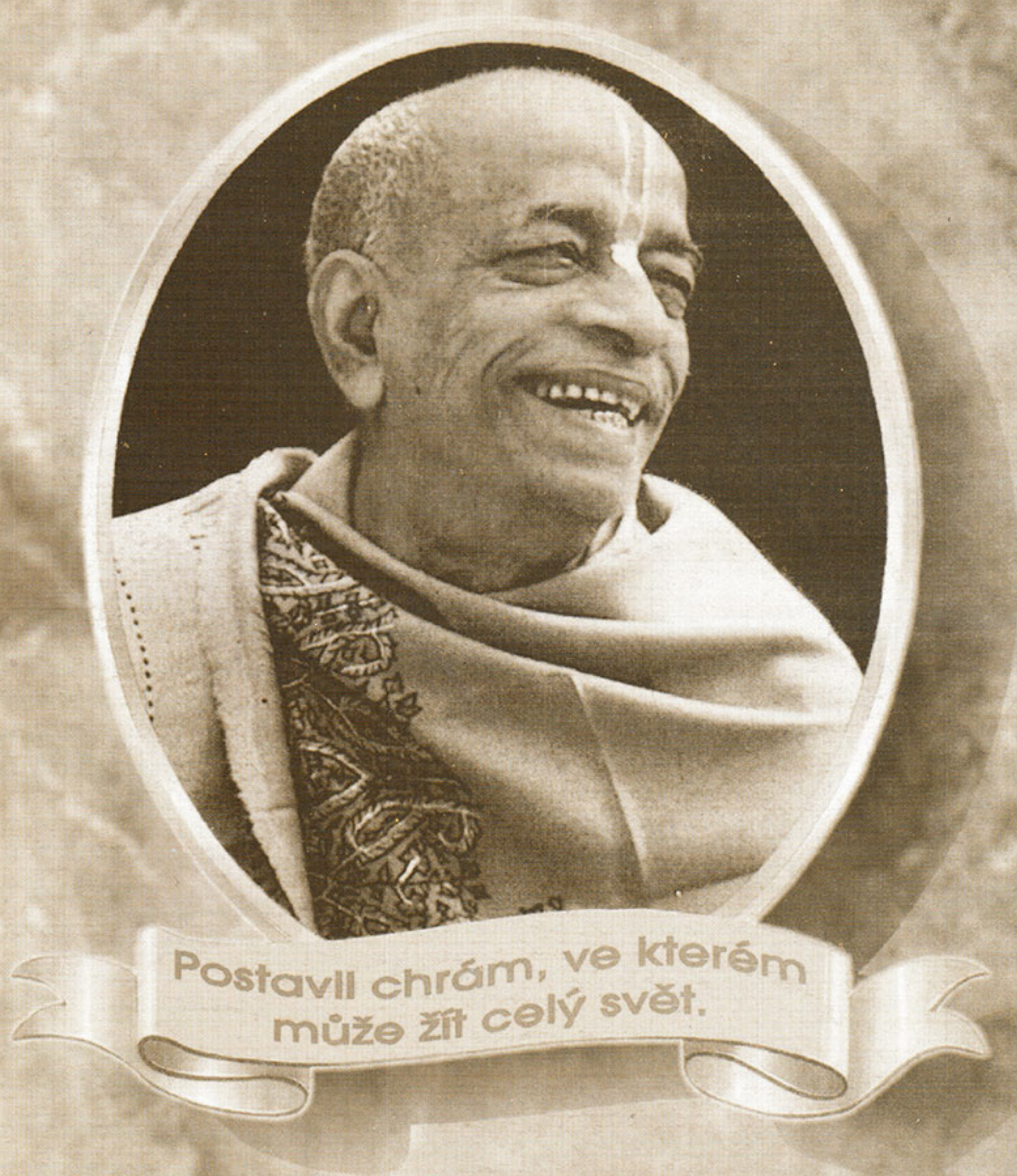

Pořádání konferencí, schůzí, vydávání usnesení - nic z toho nám nezaručí, že si budeme vědomi Kršny. Tímto způsobem toho nedosáhneme. Je to individuální záležitost. Musím se odevzdat Kršnovi sám - individuálně. Je to stejně individuální, jako když letíte letadlem. Když je jedno letadlo v nebezpečí, druhé ho nemůže zachránit - není to proveditelné.

Podobně je duchovní život individuální. Je to *parataḥ svato vā*. Každý to musí vzít vážně - on sám - a to Kršna chce. Ano, odevzdám se. Kršna říká *sarva dharmān parityajya mām ekaṁ śaraṇam vraja* a já to udělám. Nebudu říkat: „Udělám to, až se odevzdá můj otec nebo až se odevzdá můj manžel... nebo až se odevzdá má manželka...“ Ne. Je to úplně individuální.

Zcela individuální. A není to ničím omezené. *Ahaituky apratihata* - jestliže se chceš odevzdat Kršnovi, pak ti v tom nikdo nemůže zabránit. *Ahaituky apratihata yayātmā suprasīdati*. Individuálně. Když to udělají všichni kolektivně, je to samozřejmě výborné, ale musí se to udělat individuálně.

*přednáška z 21.9.1976
z Vrndávanu*

PRABHUPADA
CENTENNIAL
1896 * 1996